Revista Liceului Teoretic I.L.Caragiale Moreni Nr. 5 —Iunie 2014

@-round

SUNTEM DIN NOU SCOALA EUROPEANA

Venind dintr-un orăşel situat în imediata apropiere a locurilor natale ale dramaturgului Ion Luca Caragiale, Liceul Teoretic din Moreni ce îi poartă astăzi numele îşi duce mai departe vocaţia.

Istoria lui este aceea a unui liceu cu tradiţie. O confirmă renumele unor foşti elevi, precum actorii George Mihăiţă şi Ovidiu Schumacher, jurnalista Ioana Lupea, profesori universitari precum Niculae Napoleon Antonescu, Nicolae Ioana, Mihai Cernahovschi, Ion Cuculea, expertul TA al Institutului Cultural Român, Simona Brînzaru, medici precum Florin Călăraşu, Dan Georgescu, poeta Lucia Vasilescu Birnbaum...

De-a lungul timpului, generaţii întregi de elevi şi profesori au confirmat spiritul acestei instituţii de învăţământ: vocaţia de a ţine pasul cu vremea. De mai bine de 50 de ani trec pragul acestei şcoli elevi remarcabili, care au şansa de a întâlni permanent profesori cu vocaţie, deschişi către nou.

În prezent, liceul morenar confirmă conceptul de învăţare pe tot parcursul vieţii prin permanenta conectare la nou, prin deschiderea către educaţia interculturală, dar mai ales datorită implementării proiectelor şi parteneriatelor europene. Acestea au facilitat dezvoltarea unei cetăţenii europene active, a respectului pentru diversitatea culturală, asigurand accesul elevilor la o educatie de tip nonformală de calitate. Şi pentru că foarte mulţi dintre absolvenţii Liceului Teoretic I.L.Caragiale Moreni studiază sau lucrează astăzi în companii şi instituţii importante din foarte multe ţări ale lumii, acest fapt confirmă viziunea proeuropeană a unui liceu mare ce vine dintr-un oraş mic.

Prof. Monica Zamfir

În acest număr:

Cum scriu	2
Literature in High school	6
Lumea aşa cum nu o vedem...	8
Cartea Prieteniilor 2013-2014	11
„12 ani de sclavie''	13
INCURSIUNI ÎN LUMEA EDUCAŢIEI	14
Poezie	20

Cum scriu

Scriu destul de rar. Și de greu, cum se spune. Și nu am un „program anume”. Aflu (prin intermediul mass-media) că unii autori scriu fix între anumite ore (de regulă începând cu una foarte matinală, 5, 4, chiar 3!). Că, apoi, scriu zilnic. Sau că, pur și simplu, au un adevărat „plan” de scris zilnic. Ca să nu se spună că vorbesc în vânt: Ion Cristoiu a spus/scris de multe ori că de prin anul 1970 scrie zilnic, pe caiete mari, studențești, cel puțin o pagină de proză pe zi! În acest sens și numerotează paginile respectivelor caiete cu datele din calendar. Așa se face că poate scrie chiar „în avans” și apoi eventual să „piardă” câteva zile pentru că oricum își are planul asigurat. Un fel de – glumesc! – „cincinal în patru ani și jumătate”.

“Rămân convins că nu poţi scrie decât atunci când ai chef sau inspiraţie (spuneţi-i cum vreţi).”

N-aș putea să fac așa ceva. Rămân convins că nu poți scrie decât atunci când ai chef sau inspirație (spuneți-i cum vreți). Adică, cum? - am n-am nimic în cap, mă așez la masă și scriu o pagină, neapărat, sau mă scol din somn în creierii nopții ca să aștern pe hârtie (sau ecranul computerului) ideile atât de presante că abia mi-au dat voie să dorm câteva ore?

Apoi, un scriitor scrie, ca să zic așa, tot timpul: când merge pe stradă sau călătorește cu un mijloc de transport, când pare că stă degeaba, chiar când vorbește cu cineva, ș.a.m.d. Într-o zi, un coleg de serviciu, profesor de limba și literatura română (n-am ce mă face, dar mă văd nevoit s-o mărturisesc, pentru că mi-a spus-o, cu multă sinceritate, la rândul său: mare admirator al scrisului meu), trecând pe lângă mine, mă întreabă așa, cum ne întrebăm de multe ori în mod reflex, fără a fi neapărat interesați și de răspuns: ce faci? Poate că în acel moment chiar aveam o figură ușor pierdută, datorată unei reale și ușoare oboseli. I-am răspuns în glumă: scriu! M-a bătut pe umăr: să știi că și ai dreptate, chiar dacă ai zis-o în glumă!

Bineînțeles că atunci nu am mai discutat nimic, dar altă dată am atins acest subiect. Și am căzut de acord; el o știa „din teorie”, iar eu din proprie experiență. Așadar, un scriitor se „documentează” în permanență (ca să folosesc un cuvânt totacoperitor). Și-mi vine acum în minte ce spunea Petru Popescu (un scriitor-zeu, în ceea ce mă privește – poate am să vin altă dată cu niște amănunte) într-u interviu, în perioada când își promova „Supleantul”. Și anume, îi zicea intervievatorului, chiar și acum, discuția asta (dintre ei) poate constitui material faptic ce s-ar putea include într-un viitor text literar (nu mai țin minte dacă a zis chiar „text”, dar asta nu are atât de mare importanță).

Ei, dar treaba asta (în cazul în care ești cunoscut) te-ar putea pune în situația de a sta în multe cazuri de vorbă cu niște oameni aflați mereu în gardă, care se cenzurează cu multă atenție în ce fac ori spun; nu cumva să se regăsească, la un moment dat într-un personaj sau fie și numai în câteva trăsături ale unui personaj. Cam mici, totuși, șansele, la cât

Cum scriu

se citește. Dar totuși.

Citind eu multe interviuri cu scriitori (încă din fragedă tinerețe), am reținut o sumedenie de modalități de a scrie (pentru că sunt un om al parantezelor, mai fac una; mi-aduc aminte că, citind „Poșta redacției” a revistei Rebus – o altă mare dragoste a mea din copilărie -, rețineam inclusiv sfaturi de genul acesta, la întrebarea: cum se dezleagă un careu?; se mai puneau și astfel de întrebări, iar răspunsul era ceva de genul: în primul rând trebuie să aveți un creion de preferat bine ascuțit, pentru că e destul de riscant să scrieți cuvintele direct cu pixul sau stiloul, apoi e nevoie neapărat și de o gumă de șters, oricât de bun dezlegător vă considerați, după care… nu mai contează, era chestia aia cu se începe cu cuvintele de două litere, apoi cu trei etc., dar față de sfatul ăla cu creionul și guma, oricare altul pălește pur ;i simplu). Așa am aflat o grămadă de lucruri care nu știu cât de folositoare mi-au fost, dar au jucat cu siguranță un rol în experiența mea de prozator, pentru că altfel cu siguranță că nu le-aș fi căutat. Ca dovadă că pe unele astfel de maniere am încercat să le și copiez (sau încerc, mai degrabă). Astfel, Titus Popovici spunea că scrie cu creionul (era un interviu la televizor, pentru că a și arătat acel creion, mă rog, în acel moment ținea unul în mână) pe o hârtie făcută sul (ca un pergament deci, deși imaginea mai explicită ar fi chiar un sul ceva mai lat de hârtie igienică), pentru a putea să parcurgă mai ușor acțiunea – era vorba de scenariile de film, și mi-a fost ușor să asociez acea hârtie cu o rolă de cinema. Petru Popescu spunea că scria direct la mașina de scris (ceea ce mi se părea și încă mi se pare o mare performanță dar și stăpânire pe „meserie”; de altfel, în „Supleantul”, atunci când Zoe îl întreabă unde lucrează – se referea evident la un loc de muncă, serviciu -, autorul îi răspunde glumind desigur:„în pat”!, și însoțește răspunsul cu gesturile prin care degetele lovesc tastele mașinii). Marin Preda scria cu stiloul. Radu Tudoran mărturisea că la fiecare început de an (de revelion, deci, imediat după trecerea în noul an) începea un roman nou, pe care îl scria pe caiete de 200 de file, așezat (tot) în pat. Alexandru Ivasiuc își scria romanele dintr-o răsuflare, mai fără corecturi. Ceea ce i se întâmpla, uneori și lui Marin Preda, cu câte un capitol întreg. Fănuș Neagu spunea că lângă pat are întotdeauna o sticlă cu apă (eeeiii!) și un carnet în care își nota ideile ce-i veneau în timp ce dormea. (Lenea, și încrederea că voi reține până mă voi trezi, m-au făcut și pe mine să „pierd” acțiunea cap-coadă a vreo două-trei romane ori nuvele, de care bineînțeles că a doua zi dimineața nu mai aveam pic de habar). Mihai Beniuc mărturisea într-un interviu (în care nu a omis să spună, ca mai mereu, că a fost și va fi toată viața sa comunist) că în fiecare dimineață scrie neapărat o poezie, numind „obiceiul” acesta, frumos, *rugăciunea de dimineață.* Și exemplele pot continua.

În ceea ce mă

“Apoi, un scriitor scrie, ca să zic aşa, tot timpul: când merge pe stradă sau călătoreşte cu un mijloc de transport…”

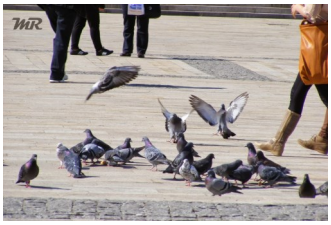

Cum scriu

privește, am scris și cu stiloul, și cu pixul, dar mai ales cu creionul, ștergând cu guma toate cuvintele greșite ori pe care le voiam înlocuite, pentru că nu mi-a plăcut niciodată să introduc printre rânduri acolade, „știfturi” or să înnegresc un cuvânt la care renunțam. Voiam ca totul să pară scris ca trecut direct pe curat, motiv pentru care reluam scrierea unei pagini când vedeam că un cuvânt e scris puțin strâmb ori hârtia rămânea umbrită de prea multele ștersături. Și făceam destul de des lucrul acesta, în detrimentul scrierii propriu-zise. Un fel de paranoia? Am văzut în facsimil ultimul editorial scris de Dumitru Tinu și am rămas mut. Săgeți, săgețele, cuvinte șterse, „bule”, adăugări printre rânduri, ce mai, un dezastru. Am aflat că foaia respectivă era dată apoi unei dactilografe (sau computeriste, cum s-o zice acum). La fel, Ion Cristoiu zicea că o singură dactilografă din București îi poate desluși scrisul, iar în aceeași discuție-interviu cu Marius Tucă îi spunea acestuia că scrie de mână, și chiar îi arăta niște bătături făcute la degete de la instrumentul de scris. La rându-i, șeful de la „Jurnalul național” spunea că și el scrie tot de mână și că folosește hârtie de proastă calitate, în care penița stiloului să poată „intra” mai bine. Unii scriitori, îndeosebi poeți, ușor de înțeles de ce, de la un punct al celebrității în sus nu mai scriu ei înșiși, ci dictează. Cele mai cunoscute exemple: Nichita Stănescu (care din când în când mai scria și pe câte un șervețel din restaurant) și Adrian Păunescu. Mulți scriu stimulați de o cantitate mai mică sau mai mare de alcool. Nu mai dau exemple.

“Acum scriu la computer (laptop), ca mai toată lumea, că, vorba aia, dacă mai toţi românii au un i-pod, de ce să n-am şi eu un laptop?”

Am deviat însă puțin discuția de la propria-mi persoană către autori cu care bineînțeles că nu aș îndrăzni să mă compar (sau asemăn). Adică, dacă Nicolae Velea mi-a răspuns odată, când l-am întrebat de ce scrie așa de puțin? – „pentru că sunt puturos”, și dacă la rându-mi am spus că sufăr tot de un fel de astfel de lene, înseamnă că mă alătur lui Velea, cu toată simpatia și chiar prețuirea pe care mi-a dat de înțeles că mi le acorda? Nici pomeneală, ar însemna că mi-am pierdut de tot simțul realității. Uite, apropo de asta, să nu uit ca odată și-odată să abordez subiectul ăsta al îngâmfării și lipsei de modestie, al pierderii de sine și slavei deșarte – îi găsesc eu o formulare potrivită.

În tinerețe e foarte adevărat că scriam mai ales noaptea. De multe ori nici nu mă mai culcam, mă spălam, mă bărbieream, mâncam ceva și plecam proaspăt-prospețel la serviciu, fără să se vadă pe față urmele nedormirii.

Acum scriu la computer (laptop), ca mai toată lumea, că, vorba aia, dacă mai toți românii au un i-pod, de ce să n-am și eu un laptop? E așa și-așa. E bine pentru că poți să aranjezi textul din „mers”, să renunți la acolade, steluțe, trimiteri cu săgeți către un alt rând etc., dar pe de altă parte dacă ai dat *delete* pe un cuvânt și ai mai și salvat, salutare! Îl mai găsești în eterul-eterului, dacă ai cum ajun-

Cum scriu

ge acolo și-ți trebuie pentru că l-ai uitat și ai neapărată nevoie de el (o metaforă prea devreme folosită, un sinonim perfect, o idee șamd). Așa, pe hârtie, dacă l-ai tăiat doar cu o linie, îl mai poți recupera. O soluție ar fi să folosești opțiunea pentru copii. În felul acesta, îmi explica un prieten, ai avea textul în diferite stadii de elaborare (și implicit de întindere) ale lui.

Dar dacă pică curentul și nu ai avut inspirația să salvezi ceva mai devreme? (vorbesc de computerul-computer, că în cazul laptopului mai ai șansa bateriei). S-a dus dracului toată munca? S-a dus! Și mi s-a întâmplat, nu doar o dată. Ei, în legătură cu asta, am două variante, pe care le și folosesc, după ce m-am fript de vreo două, trei ori. Prima este aceea să încep să scrie pe hârtie (cu creionul, bineînțeles, iar în ultima vreme încerc să redescopăr virtuțile stiloului), după care trec pe curatul paginii word. E bine pentru început, ca „start", până reușesc să-mi clarific ideile, curgerea acțiunii etc. Nu pot însă să scriu mai mult de o pagină jumătate, două, fac chestia cu „transcrierea" și gata, nu mă mai pot întoarce la hârtie, dar măcar i-am dat drumul. A doua variantă este să încep să scriu direct la laptop, și după ce termin câteva pagini le printez, cum se spune, că „tipăresc" pică greu la stomac, și fac apoi corectura pe acele foi. După care le „operez" și pe laptop. Și totuși, orice-ar fi, când vrei să revii asupra unui pasaj, să cauți ceva, una e să umbli cu scroll-ul pe ecran și alta să răsfoiești câteva coli. Ansamblul, ca să zic așa, e mai ușor sesizabil, mai vizibil pe colile de hârtie. De-aia nici nu pot citi cărți pe computer și nici nu văd un viitor prea lung cărților în format electronic. Cred că e mai mult așa, o vâjâială, o modă care va trece mai devreme sau mai târziu (dar nu prea târziu, pentru că altfel o să devenim o specie de ochelariști). Dar asta e deja o altă discuție.

Iar ca încheiere, să mai fac o mărturisire. Nu pot începe să scriu până când nu-mi „văd" personajele, cum să zic?, ca într-un fel de distribuție. Chiar așa, cât ar părea de curios. Apoi, pe măsură ce scriu, eu „văd" un film. Și-atunci, ceea ce fac eu este să descriu (povestesc) pur și simplu acel film, acele imagini, și să transcriu dialogurile auzite, pe fiecare în parte cu vocea și timbrul personajului respectiv. Și, întocmai ca un regizor într-o cameră de montaj, mă întorc cu câteva cadre, mai tai ceva, mai adaug din eventuale „duble" nefolosite până atunci, dau pe repede-înainte, opresc lucrul și îl reiau peste o vreme și tot așa. Uite că mi-a reușit comparația asta. Da, chiar sunt mândru de ea.

03.01.2012 – 08.01.2012

Iulian Moreanu

(din volumul în pregătire „Auto-bio-jurnal")

"Iar ca încheiere, să mai fac o mărturisire. Nu pot începe să scriu până când nu-mi „văd" personajele, …"

Literature in High school

As a teacher of English, I see my students involved in different activities and I strongly believe that the English class prepares students for life. We love teaching literature because we love the stories, we love the philosophy ,we love the ideas that come from the tale. Personally, I love the conversations that I am able to have with the classes. My best days in the classroom are days when I say very little or even nothing or all and the students express their opinions about the novels they read. I love to hear the ideas the students have. Sometimes, they see different perspectives on a given matter or simply have different interpretations to the characters' feelings and emotions. I like to have them involved in different projects, debates, they perform speeches in front of large audiences-all of them on literature topics . These are the things that make my job meaningful and are the reasons why I teach literature. To realize that students have the opportunity to improve their thinking and to stretch their imagination in ways that other subjects typically do not provide. English is a subject area that many students wish it had specific rules, guidelines and steps to follow that would result in the perfect essay ,some rules to help them get a good mark. There are no definite routes but the students can explore some options that could bring them closer to literature. English is an art ,not a science.

Quite often we feel a certain responsibility to expose students to specific stories and authors .In my opinion the students who study English in high school must read the most important English writers and their works and also learn about the history and culture of Great Britain and America ,the literary trends and movements ,the literary criticism, they must be able to express their ideas on a text etc. In high-school some English writers are included in the English books I use during my class such as: English, My Love; Perspectives on English; English News and Views; English Horizons(Oxford University Press);the Literature Companions 1&2 (Longman),the Macmillan Literature Guides for the 11th and 12th grades (Macmillan).

Macmillan Literature Guides are designed to supplement any course of general English. They meet the needs of students who are willing to learn more about English and American culture, civilization and especially about the literature of the English-speaking world. Macmillan Literature Guides feature key-passages from outstanding novels ,short stories and poetry which constitute a base for the development of comprehension skills. However, their main aim is to guide students from the understanding of the text to a higher level of comprehension where they grow familiar with key words in literary theory. At the same time, they are provided with a literary and historical context, so important for a deeper understanding of the literary work itself. Macmillan Literature Guides offer possibilities for learning and enjoyment .Literary extracts and a wide range of activities offer students an opportunity to explore and appreciate the richness of literary texts, to enjoy them and find new motivation in them.

I consider them useful and interesting because my students could enrich their vocabulary, become more open-minded to some life issues and develop reading, writing ,listening and speaking skills .I can underline that they learnt how to comment on a literary text and use literary criticism.

I have noticed that the idea of "progress" is relevant for the English class. For advanced language students ,the notion of progress is much more complex than it is at lower levels .It may usually be seen in terms of:

- ability to cope with increasingly demanding and complex tasks involving language skills in combination;
- ability to process and work with increasingly demanding context, texts and ideas ,including abstract ideas, drawn from a wide range of sources and disciplines and to speak and write coherently in these areas;
- increasing fluency in speech and writing for a wide range of formal and informal settings;
- increasing stylistic awareness involving both sensitivity to the different ways language is used for particular purposes in speech and writing and the ability to produce appropriate language for a wide range of purposes and contexts;
- an increasing ability in students to monitor and evaluate their own language output without relying solely on the teacher for judgment ;
- the ability to organize their own learning on the basis of self-evaluation

"These are the things that make my job meaningful and are the reasons why I teach literature. "

Literature in High school

and awareness of their own preffered learning styles and strategies.
"Literaturing" Skills within the Culture and the Civilization component**.**
The Culture and Civilization component aims at making students critical readers who find that their encounter with the literary text can be a meaningful experience.It is important to make the Culture and Civilization classes stimulating, challenging and enjoyable .At the same time lessons focus on **how** to think and not **what** to think when discussing literary excerpts.
In the previously-mentioned English school books the focus is on response to literature, drawing on the students' developing awareness and growing confidence in using literary skills .Consequently the Culture and Civilization lessons include response to literature boxes on theme ,point of view ,setting, etc.
This approach:
♦views the literary text as a resource rather than a fixed structure and the reader as co-author of the text;
♦highlights that the study of literature is **not t**he study of a series of writers;
♦shows that the study of literature is not a "crossword puzzle" with only one solution;
♦allows students to internalize and personalize the literary text;
♦makes possible a type of assessment centred on transferring notions/skills to any literary text and **not** on memorization of pre-digested "interpretations".
The lessons in the Student's Book are supplemented by activities in the Activity Book which guide students in formulating their response to literary texts at first sight.
The students are able to:
♦respond in an articulate ,informed and independent way to literary texts of different types and periods;
♦plan and produce an oral presentation/written essay based on a known/ unknown text.
I consider these books very useful because I could coordinate my own teaching to the needs of learners. The activities involve a lot of thought on the part of the teacher about classroom management, allowing learners to work in pairs or groups taking a lower profile during communicative activities: moving around, monitoring group-work, encouraging the use of English, correcting errors selectively and sensitively rather than correcting every error, providing display space for some of the students' achievements. Many of the students will need English in their jobs and for future studies and the teacher should do everything to help them to be independent learners and not depend on him so much-by providing the resources which they need to learn.
During the English literature lessons my students could learn:
●how to write literary essay
●how to give a good speech
●how to perform a good debate
●how to develop an oral presentation
●cooperative work(pair-work ,group-work, role-play).
Thus, my students were involved in the following tasks:
-answer text-related questions
-discussion on a given literary text
-write descriptions
-identify the figures of style
-write the summary of certain fragments
-predict an ending

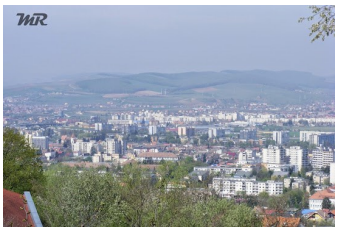

"At the same time lessons focus on **how** to think and not **what** to think when discussing literary excerpts."

Prof.Cismaru Daniela

Lumea aşa cum nu o vedem...

“Educaţia reprezintă, în fapt, o şansă la viaţă. Pentru că pentru fiecare dintre noi, viaţa începe abia din momentul în care devenim conştienţi de propria existenţă. “

Educaţia reprezintă, în fapt, o şansă la viaţă. Pentru că pentru fiecare dintre noi, viaţa începe abia din momentul în care devenim conştienţi de propria existenţă. Căci nu poate fi mulţumitor pentru noi, oamenii, a trăi pur şi simplu, fără să înţelegem, fără să ne pese, fără să devenim conştienţi de tot ceea ce se află în jurul nostru, dar mai ales de noi înşine, de faptul că existăm ca individualităţi, ca unicat, într-o lume care depinde în ultimă instanţă de noi toţi. De aceea mă gândesc la adevărul afirmaţiei că "educaţia nu este o pregătire pentru viaţă, ci însăşi viaţa." (John Dewey)

Deşi în teorie, educaţia este un drept al tuturor, în fapt, pentru mulţi dintre noi educaţia rămâne doar un privilegiu.

Ca profesor, am avut ani de-a rândul ocazia de a privi de aproape paşii copiilor care se îndreaptă alene dimineaţa spre şcoală. Atitudinile placide, somnolente ale elevilor aşezaţi în bănci la primele ore ale dimineţii mi-au devenit deja obişnuinţă şi de cele mai multe ori aud, văd sau pur şi simplu simt în aer plutind reacţiile lor adverse faţă de tot ceea ce înseamnă şcoală: ore, lecţii, materii, teme…

Văd copii înzestraţi, cu aplecare spre învăţătură, oftând captivi într-o supraaglomerare de sarcini, de responsabilităţi, de cerinţe. Îngrijoraţi că nu au timpul fizic pentru tot ce şi-au propus, obosiţi în lipsa unui minim răgaz de recreere, se trezesc prizonieri ai unei rutine îngrozitoare, şcoala, cu care asociază în fapt conceptul de educaţie. Muncesc temeinic, conştiincios, sunt dornici să se afirme, se motivează singuri prin propriile reuşite, dar putem simţi cu toţii în ochii lor tristeţea unei lipse totale de motivaţie pe care societatea actuală nu poate, nu ştie s-o ofere.

Îi privesc în egală măsură şi pe cei care prin natura lor nu sunt înclinaţi spre rigorile studiului, ale învăţăturii. Se zbat derutaţi între calvarul unei şcolarizări centrate în proporţie covârşitoare pe noţiuni teoretice (prea multe şi prea vaste adesea pentru dezinteresul lor) pe de o parte şi abilităţile sau interesele lor practice, mult prea slab sau aproape deloc educate de şcoala românească, pe de altă parte.

Şi în tot acest timp, privind “normalitatea” îmbolnăvită de rutină, sastisită sau pur şi simplu nemotivată să-şi aleagă ţelul, abia dacă reuşesc să disting şi cealaltă faţă a medalieli: există printre noi şi oameni, mulţi oameni, care se luptă realmente pentru privilegiul, pentru dreptul lor la educaţie. Veniţi, poate, pe lume “în zodii nefaste”, pentru mulţi dintre ei dreptul la educaţie, egalitatea de şanse rămân de cele mai multe ori doar nişte idealuri. *“Vreau să învăţ!”, “Vreau şi eu să pot merge la şcoală!”* sună pentru noi, lumea “normală”, greu de înţeles… Se aud totuşi voci, precum aceea a unui băiat de 16 ani din Nepal, o ţară aflată într-o zonă de conflict: *„Vă rog să deschideţi din nou şcoala. Războiul are loc între adulţi, dar ne afectează pe noi, copiii.“* (Gamesh, 16 ani, Nepal). Nici argumentele unui copil de 13 ani din Angola nu pot fi ignorate: *„În timpul războiului, nu am avut ocazia să ne jucăm sau să mergem la şcoală pentru că trebuia să ne ascundem în tufişuri. Când a trebuit să fugim, fratele meu nu a reuşit. A fost înconjurat de soldaţi şi l-au împuşcat. Am plâns mult şi mi-a fost teamă că acelaşi lucru mi s-ar putea întâmpla şi mie. Războiul s-a sfârşit acum şi avem o şcoală nouă. Sunt fericit. Vreau să muncesc mult şi să fiu bun la şcoală pentru ca într-o zi să pot deveni profesor. Mi-e dor de fratele meu şi mă gândesc adesea la el. Mi-am promis de dragul lui că voi munci mult. El nu a avut şansa să aibă o viaţă împlinită. Acum, eu am o şansă.“* (Jaime, 13 ani, Angola). În astfel de cazuri, înţelepciunea născută din suferinţe adânci devine cel mai bun ambasador al drepturilor copiilor, al egalităţii de şanse.

Aşa se face că "educatia este cea mai puternică armă pe care o putem folosi pentru a schimba lumea", după cum afirma un om frumos, un luptător al drepturilor umane devenit legend: Nelson Mandela. Doar astfel putem înţelege de ce „educaţia este o comoară. Este o bogăţie pe care o purtăm cu noi, care nu expiră şi care nu ne poate fi furată.“ (un părinte din Liberia).

Într-o cutremurătoare lecţie de geografie a durerii, reuşim doar să aşezăm într-o listă alfabetică zonele de conflict: Afghanistan, Angola, Cambodgia, Columbia, Coasta de Fildes, Republica Democratica Congo, Guatemala, Haiti, Indonesia, Liberia, Nepal, Sierra Leone, Somalia, Sri Lanka, Sudan, Uganda. Alegând dintre toate un singur exemplu, Afghanistanul, descoperim acolo unul din cele mai dure locuri din lume pentru un copil. Un copil din patru

Nr. 5 —Iunie 2014

Lumea aşa cum nu o vedem...

moare înainte de a ajunge la a cincea aniversare. In Afghanistan 1,8 milioane de copii au abandonat şcoala şi două treimi din aceşti copii sunt fete. Rata celor care ştiu să citească în Afghanistan este printre cele mai scazute din lume – numai una din opt femei peste 15 ani poate citi. Este uneori foarte greu pentru fete sa aiba acces în şcoli datorită securităţii foarte precare din ţară. „*Când eram mai mică, erau multe lupte. Eram foarte speriată. În timpul războiului, nu aveam voie să mă duc la şcoală pentru că puteam fi atacată. Era o singură şcoală şi a fost închisă mult timp. Viaţa era tare grea – nu mă puteam duce afară să mă joc. Nu puteam spera la nimic. De când merg la şcoală, viaţa mea s-a schimbat. Ştiu cum să-mi păstrez hainele curate şi să mă păstrez pe mine curată. Am învăţat despre drepturile copiilor. Am prieteni care se joacă cu mine. Copiii care învaţă vor putea ajuta, devenind doctori sau profesori. Viaţa va fi mai bună pentru copiii care merg la şcoală.*“ (Mary, 12 ani, Afganistan).

În cazul lor, educaţia de calitate trebuie să fie unul dintre principalele servicii în cadrul oricărui răspuns umanitar. Educaţia este adesea ignorată în cadrul răspunsurilor de urgenţă în situaţii de conflict. Probleme ca adăposturi, hrană, asistenţă medicală, apă şi condiţii sanitare sunt primele soluţionate, în timp ce educaţia tinde să fie lăsată pentru mai târziu, ca parte a planului de dezvoltare pe termen lung, iniţiat atunci când o stabilitate relativă a revenit în ţară. Această neglijare iniţială a educaţiei nu trebuie să mai aibă loc. Şcoala poate salva şi susţine vieţi în mijlocul unei crize, iar educaţia trebuie să fie parte a tuturor răspunsurilor umanitare în situaţii de urgenţă. În aceste cazuri, educaţia nu mai este doar o simplă pregatire pentru viaţă, ci însăşi viaţa.

Şi în România sunt încă mulţi copii care străbat kilometri pe jos, chiar şi iarna, pentru a ajunge la şcoală. Mulţi copii învaţă în condiţii precare, în şcoli fără laboratoare dotate corespunzător, chiar şi în şcoli fără căldură, apă curentă sau grupuri sanitare. De pildă, zilnic, mai mult de 30 de copii din Ibăneşti şi Hodac, judeţul Mureş, parcurg patru kilometri dus, patru kilometri întors prin pădure. Acesta este drumul pe care îl fac pentru a ajunge la şcoală. Să ne imaginăm: e încă noapte, dar în casa familiei Prada ceasul deşteptător sună la ora 4.00. Este ora la care se trezesc cele două fetiţe, de 7 şi 12 ani, că să poată ajunge la timp la prima oră. Mai bine de 30 de copii din Ibăneşti şi Hodac merg pe jos spre şcoală. Cei mai mulţi sunt elevi în ciclul primar, dar alături de ei pleacă la drum, prin păduri pustii şi noapte, şi copii de grădiniţă, şi câţiva mai mari, de gimnaziu.

De asemenea, multe dintre şcolile din ţara noastră nu au suficiente cadre didactice şi nici dotări (rampe, facilităţi de acces sau alte echipamente) care să sprijine integrarea copiilor cu dizabilităţi. Astfel, statisticile arată că avem un sigur cadru didactic de sprijin pentru 45-46 de elevi cu dizabilităţi.

Dar poate cel mai cutremurător pentru noi, profesorii, este cazul copiilor lăsaţi să se descurce singuri cu viaţa de adult, singuri acasă luni întregi, primind poate din când în când câte un telefon sau o sumă de bani de la părinţii din străinătate ca să-şi cumpere de mâncare, să plătească facturi, să îşi cumpere abonamentul pentru naveta către şcoală... Anual întocmim la cererea autorităţilor liste cu elevii ai căror părinţi sunt plecaţi la muncă în străinătate. Noi ne facem datoria şi îi “inventariem”, încercăm să îi sfătuim, dar mai ales îi înţelegem atunci când uneori, apucă pe un drum greşit. Şi atât! Cam atât face societatea noastră pentru ei. Cu toţii avem drepturi egale, dar în aceste cazuri adjectivul EGALE încalcă regula gramaticală şi îşi generează singur grade de comparaţie: drepturi mai egale, mai puţin egale… Ca profesor, sunt un adept şi un militant al egalităţii de şanse la educaţie. Dar îmi permit să vorbesc cu lejeritate despre acest subiect pentru că eu însămi sunt din acest punct de vedere un om norocos. Am venit pe lume într-o familie de profesori, am crescut printre extemporale corectate cu roşu iar locul meu de joacă se afla de cele mai multe ori „în camera cu cărţi”. La început de gimnaziu am avut primul meu conflict major cu mama, care îmi confiscase cele cinci volume din „Cireşarii”, exas-

“De asemenea, multe dintre şcolile din ţara noastră nu au suficiente cadre didactice şi nici dotări (rampe, facilităţi de acces sau alte echipamente) care să sprijine integrarea copiilor cu dizabilităţi.”

Lumea aşa cum nu o vedem...

perată că le citeam a cincea oară...

Pentru mine, educaţia a fost singura formă de normalitate, iar şcoala, singurul mediu în care aş fi putut creşte. Am înţeles destul de târziu că fusesem un om privilegiat şi că ceea ce pentru mine a fost firescul, pentru mulţi alţi copii din ziua de astăzi reprezintă un preţ mult prea mare pentru vârsta lor, pe care sunt nevoiţi să-l plătească. Privindu-i pe aceşti copii, mă gândesc adesea dacă eu, în situaţia lor, aş fi reuşit să îmi păstrez direcţia cea bună, să îmi formez principiile echilibrate în care cred şi astăzi, dacă aş fi reuşit, copil fiind, să îmi gestionez viaţa şi responsabilităţile ca un adult, sau mai bine zis în lipsa unui adult care să mă sprijine... Doar comparându-mă cu aceşti copii, ascunşi în anonimatul clasei, camuflaţi în spatele egalităţii de şanse, înţeleg eu însămi ce sprijin imens a însemnat în toţi aceşti ani familia mea. Îmi este clar că eu şi ei - copiii cu copilăria mutilată - nu am primit aceleaşi şanse la educaţie. În timp ce părinţii mei nu au ratat nici cea mai mică şansă de a mă susţine, părinţii acestora nu sunt deloc prezenţi în viaţa lor... În orăşelul meu industrial, în ale cărui şcoli se învăţa ruseşte, eu studiam germana cu Frau Gerda, chitara cu funcţionarul de la poştă, pictura cu un artist plastic rătăcit prin zonă, pirogravura cu „nea' Piuliţă", tâmplarul talentat... Însă copiii unor astfel de părinţi se pierd adesea prin miraje, prin găşti sau prin uşurătatea de a alege să abandoneze şcoala, să-şi vândă pe nimic egalitatea de şanse la educaţie...

"Aşadar, scopul educaţiei este să înlocuiască o minte goală cu una deschisă, iar şcoala nu trebuie să se limiteze doar la instituţia în sine, la orele de curs, la multitudinea de informaţii teoretice, ci trebuie să devină un concept, ... "

Nu judec şi nici nu condamn. Rămâne doar un puternic semnal de alarmă, al cărui zgomot strident suntem datori să nu-l mai ignorăm.

De la catedră, desigur că-mi permit să vorbesc despre egalitatea de şanse la educaţie. Sau tocmai de aceea...

"Radacinile educatiei sunt amare, dar fructele sale sunt dulci", spunea în antichitate Aristotel. Nici până astăzi nu s-a schimbat acest deziderat. Dar se întâmplă tot mai des ca unii din copiii noştri să părăsească şcoala, fără să fi înţeles că absolvirea ei aduce de fapt fructele.

Un proiect derulat în prezent de Uniunea Studenţilor din România, „Toţi egali", îşi propune să susţină egalitatea de şanse la educaţie prin promovarea unor personalităţi care au reuşit în viaţa profesională datorită faptului că au găsit o permanentă motivare în succesele obţinute pe parcurs. Exemplele de reuşită în carieră fac dovada faptului că ambiţia, inteligenţa şi formarea continuă sunt elemente ce definesc adevărata valoare şi impun un anumit standard al calităţii. Mai mult, evoluţia în plan profesional se obţine prin muncă şi perseverenţă şi încununează un proces anevoios şi de durată, amar în rădăcinile lui, dar cu multe satisfacţii în final. Florentina Tache, managerul acestui proiect, declara: „Am încercat, prin intermediul acestei campanii, să prezentăm cât mai multe exemple de reuşită profesională ale unor femei de valoare, din varii domenii de activitate. Veţi regăsi poveşti ale unor doamne de carieră, adevărate modele de urmat, care au înţeles că pentru a-ţi schimba viaţa trebuie să îţi schimbi mai întâi atitudinea faţă de cei din jurul tău. Pentru a primi respect trebuie mai întâi să-l oferi."

Aşadar, scopul educaţiei este să înlocuiască o minte goală cu una deschisă, iar şcoala nu trebuie să se limiteze doar la instituţia în sine, la orele de curs, la multitudinea de informaţii teoretice, ci trebuie să devină un concept, un mod de a trăi învăţând pe tot parcursul vieţii. Am înţeles că a fi profesor nu trebuie să fie o profesie, ci o vocaţie, dar în acelaşi timp noi toţi avem nevoie să rămânem pentru totdeauna ucenici pe băncile educaţiei. Egali în faţa aceleiaşi şanse: aceea de a deveni azi mai valoroşi decât ieri.

prof. Monica Zamfir

Cartea Prieteniilor 2013-2014 - "Together For a Better Future"

Andrei Alexandru Micu, 18 ani, voluntar şi coordonator local al proiectului **Leadership**, in calitate de ambasador al acestei fundaţii, îşi prezintă pe scurt proiectul:

"Together For a Better Future" este forma pe care programul ***Leadership Autentic*** o îmbracă în Liceul Teoretic "Ion Luca Caragiale" Moreni încă din aprilie 2013, urmarind dezvoltarea persoanala, solidificarea relaţiilor interumane prin desăvârşirea procesului de comunicare.
În cadrul orelor de training, participanţii intră în contact cu noţiunile de bază ale leadershipului, cum ar fi: lider, aderent, echipă, comunicare, feedback şi învăţare. În vederea asimilării informaţiilor, participanţilor le sunt pregatite o serie de exerciţii practice, prin care aceştia reuşesc să îşi desăvârşească procesul de învăţare şi interacţiune socială. De asemea, tot în cadrul programului participanţii descoperă noţiunea de valori, precum şi importanţa sintetizării unei scări a acestora ca element ce conduce către succes.

Concomitent, participanţilor le vor fi prezentate şi metode eficace de învăţare, ce au un caracter exclusiv practic, prin urmare aceştia vor reuşi să descopere strategii prin care vor fi capabili să reţină mai multă informaţie într-o perioadă mai redusă de timp. În acest mod, după încheierea programului, absolvenţii vor reuşi să pună în practică cunoştinţele acumulate în viaţa cotidiană, în special în mediul şcolar, unde este de preferat ca abilităţile de învăţare să se dezvolte continuu.

Pe de alta parte, viitorii absolvenţi aderă la o comunitate puternică ce se dezvoltă prin absorbirea elementului nou, într-un proces complex de învăţare colectivă. Astfel, participanţii intră în contact cu echipa locală a Leadership Autentic, cu care au oportunitatea de a menţine o legatură vie.

Pentru a sintetiza, ***"Together For a Better Future"*** oferă o perspectivă inedită asupra proceselor de învăţare, comunicare şi dezvoltare persoanală.

Monica Zamfir, profesor voluntar şi coordonator local SNAC, adaugă:

Imi doream de mult - acum am găsit şi răgazul - de a împărtăşi cu voi satisfacţia şi bucuria de a avea în liceul nostru - evident, graţie entuziasmului şi energiei lui Alexandru - un proiect minunat care s-a derulat cu succes şi s-a bucurat de aprecieri ***: „Together For a Better Future"!***

Alex a reuşit să aplice cu succes abilităţile şi competenţele dobandite la cursurile **Leadership** şi nu doar, dar mai ales s-a dedicat unui proiect de voluntariat la nivelul liceului nostru: ***"Cartea prieteniilor"***, care se înscrie în Strategia Naţională de Acţiune Comunitară (SNAC) şi prin care noi ne-am propus să ajutăm beneficiari din şcoala noastră să socializeze, să capete încredere şi să îşi cultive stima de sine, să depăşească barierele şi blocajele în comunicare şi astfel să se integreze mai uşor în societate, acum, dar mai ales pe viitor.

Alături de energia şi ideile lui Alex a stat însă şi o „mică armată" de voluntari, copii frumoşi, harnici şi entuziaşti ai liceului nostru, care s-au regăsit în acest tip de activităţi şi care au înţeles că a îţi construi viitorul înseamnă întotdeauna să formezi o echipă alături de care să trăieşti o frumoasă poveste despre vise şi idealuri, despre zbor şi puterea de a reuşi... *Andreea Răvoianu, Beatrice Andreea Joiţa, Ana Maria Hodineţ, Ana Maria Şeica, Dana Andreea Georgescu şi Andreea Raicu* l-au însoţit pe *Andrei Alexandru Micu*, au învăţat alături de el sentimentul frumos de a trăi alături şi pentru colegi. Şi pentru că am găsit în aceşti copii toate resursele necesare unei activităţi de succes, nouă profesorilor, nu ne-a mai rămas decât să participăm în calitate de invitaţi (un fel de musafiri ‚simpatici' care să le confirme reuşita: *Dana Cismaru, Grigore Ioniţă, Cristina Săndulescu şi Monica Zamfir*).

Personal sunt mândră de ceea ce am reusit, noi toţi împreuna, să realizăm până în prezent. Cred ca aceasta este menirea noastra pe aceasta lume - să venim în întâpinarea celor care au nevoie de o mână întinsă. Însă, ca de obicei, voluntarii sfârşesc prin a deveni ei înşişi beneficiari ai unor experienţe extraordinare: bucuria de a fi împreună, încrederea că doar alături de oameni vom reuşi, educarea inteligenţei emoţionale, despre care ştim acum cu toţii că e de cele mai multe ori mai importantă decât inteligenţa raţională, şi multe alte beneficii.

Ceea ce am învăţat eu personal din această nouă experienţă este că întotdeauna vom reuşi dacă formăm o echipă. Arhimede spunea în antichitate: daţi-mi un punct de sprijin şi voi răsturna Pământul! Se referea desigur la noua lui invenţie – pârghia. Şi eu pot striga Evrika!: *Veniţi în echipă şi vom răsturna imposibilul!*

Legendă descriind o imagine sau un element grafic.

"Ceea ce am învăţat eu personal din această nouă experienţă este că întotdeauna vom reuşi dacă formăm o echipă. "

Legendă descriind o imagine sau un element grafic.

Gânduri

În timp ce citeşti asta , gândeşte. Încearcă să te gândeşti la fiecare cuvânt , fiecare propoziţie pe care o citeşti.Eşti tânar.Trebuie să trăieşti.Trebuie să realizezi că a sta supărat pe cineva este prostesc.Oamenii fac greşeli , suntem oameni,este ok.Nu pierde un prieten pentru că ceva nesemnificativ s-a întâmplat , iartă-l. Uită de greşelile lui,tu ai vrea ca el să uite dacă ai fi in locul lui.Dacă-ţi place de cineva,spune-i.N-ai de unde să ştii ce se va întâmpla dacă nu încerci.Este trist să te gândeşti la asta , dar este adevărat. Oamenii mor în fiecare zi,în fiecare minut, în fiecare secundă.N-ai de unde să ştii.Distrează-te,dansează în public,cântă până răguşeşti şi zâmebeşte de fiecare dată când simţi nevoia.Îmbracă-te cum vrei , nu cum vor alţii.Fii liber, nu lăsa pe nimeni să-ţi spună ce poţi sau ce nu poţi face.Spune-le tuturor la ce te gândeşti,opinia ta n-ar trebui să fie neauzită.Trăieşte oricât de mult poţi pentru că , pur şi simplu , niciodată nu şti ce va urma.Viaţa nu rimează.Primul tău sărut nu va fi niciodată la fel de important ca ultimul.Lasă-te prins în ploaie.Râzi cu gura până la urechi,chiar şi atunci când eşti singur. Du-te şi explorează ca apoi să te pierzi.Pictează chiar dacă nu eşti artist.Învaţă să cunoşti oamenii cu-adevărat.Acceptă faptul că o să pici testul acela la matematică.Lasă-ţi inima să fie frântă şi apoi reîntregeşte-o.Ridică mâna în clasă doar ca să spui răspunsul greşit.Întreabă-te anumite lucruri.Învaţă.Aminteşte-ţi că răsăriturile sunt gratuite.Lasă lucrurile acelea mici care ,în mod normal te-ar plictisi , să te încânte.Treci peste zilele în care părul îţi stă urât.Îndrăgosteşte-te de cel mai bun prieten.Crede că totul se întâmplă pentru un motiv.Uită-te la stele şi realizează cât de mic eşti.Călătoreşte prin lume timp de un an şi uită-te diferit la ea când te întorci acasă.Mănâncă prăjitura aceea.Să nu regreţi nimic niciodată căci la momentul respectiv a fost tot ce ţi-ai dorit.Uită şi iartă.Nu lasa nimic să te tragă înapoi.Trăieşte pentru muzică,pentru momente.Pentru că nimeni nu trăieşte pentru totdeauna. În viaţă, facem anumite lucruri . Unele pe care ne dorim să nu le fi făcut vreodată. Altele pe care le repetăm în minte de un milion de ori. Dar toate ne fac să fim ceea suntem cu adevărat şi , în final , şlefuiesc fiecare detaliu legat de noi. Dacă ar fi să schimbăm şi cel mai mic lucru , noi n-am mai fi cine suntem astăzi. Aşa că , doar trăieşte , greşeşte , fă amintiri minunate,dar niciodată să nu pui la îndoială cine eşti tu cu adevărat,unde ai fost şi , cel mai important , unde te duci. Cât despre viaţă , tot ce ştiu este că e foarte,foarte scurtă.

Paunescu Andreea , 10E

“Nu pierde un prieten pentru că ceva nesemnificativ s-a întâmplat , iartă-l. Uită de greşelile lui,tu ai vrea ca el să uite dacă ai fi in locul lui.”

Primăvara a sosit !

Primăvara a sosit,
Şi căldura a venit,
Raza soarelui bate,
Cât e ziua frate !

Cu mic, cu mare ne distrăm
Până când ne îmbătăm
De mirosul primăverii
Vine timpul Învierii.

A venit şi primăvara
C-am aşteptat-o toată iarna
Acum aştept şi vara
Până când se lasă seara.

Mihai Sebastian Clasa a X-a E

Recenzia celui mai bun film al anului 2014, ,,12 ani de sclavie”

12 Years a Slave este un film puternic şi nu există şansa să rămâi indiferent în faţa aventurilor lui Northup, al cărui destin îl aduce pe plantaţiile unora dintre cei mai sadici proprietari de sclavi ajunşi vreodată într-o operă artistică. Faptul că mulţi dintre actori sunt nume de primă mărime ale Hollywood-ului (Brad Pitt, Michael Fassbender, Benedict Cumberbatch, Paul Giamatti, Paul Dano) strică din efect, dar Steve McQueen (Foame/ Hunger, Shame/Ruşine) aglomerează suficient menajeria de monştri pentru ca actorii din spatele lor să nu mai conteze.

Suntem în anul 1840, iar Solomon Northup este un cetăţean respectat şi liber al oraşului Saratoga Springs, din nordul Statelor Unite. Părinte al unei familii fericite, îşi câştigă pâinea cântând la scripcă la serate dansante şi, când soţia şi copiii îi sunt plecaţi din oraş pentru o vreme, acceptă să se alăture pentru două săptămâni unui circ ambulant. Rezultatul? După o seară ce ar fi trebuit să celebreze o colaborare fructuoasă cu ceilalţi artişti ai circului, Northup se trezeşte încătuşat, bătut şi urcat pe o ambarcaţiune cu destinaţia New Orleans, loc unde oamenii de culoare sunt simple obiecte, la bunul plac al stăpânilor lor albi.

12 ani de sclavie nu este un film care să-ţi placă, dar cu siguranţă te va impresiona, chiar dacă Steve McQueen se încăpăţânează să exploreze exhaustiv (şi artistic-respingător) cruzimea animalică a stăpânilor de sclavi. Pentru spectatorul din prezent ce şochează mai mult este placiditatea extremă cu care sclavii îşi acceptă statutul de suboameni. Regizorul foloseşte punctul de vedere din exterior al lui Northup pentru a sublinia abuzurile extraordinare săvârşite în sudul sclavagist. Fără a comenta paleta largă de metode prin care sclavilor li se arăta că sunt la cheremul stăpânilor, spunem doar că există suficiente scene în stare să afecteze personalităţile mai sensibile.

Chiar dacă a fost primit cu o imensă majoritate de cronici pozitive, filmul a fost acuzat că este o producţie realizată de o echipă de culoare pentru a face populaţia americană albă să se simtă vinovată pentru ororile suferite de afroamericani de-a lungul a două secole de sclavie. Pentru români , ,,12 ani de sclavie’’ nu poate apăsa această pedală, iar din acest punct de vedere există un alt film care se poate dovedi mult mai satisfăcător, ca experienţă cinematografică. ,,Django Unchained’’ aminteşte şi de familiile de culoare destrămate şi de tratamentul brutal aplicat sclavilor, dar vine la pachet cu un justiţiar care răspunde cu aceeaşi monedă.

> “12 ani de sclavie nu este un film care să-ţi placă, dar cu siguranţă te va impresiona, chiar dacă Steve McQueen se încăpăţânează să exploreze exhaustiv (şi artistic-respingător) cruzimea animalică a stăpânilor de sclavi.”

Marin Sorin

Clasa a X-a E

INCURSIUNI ÎN LUMEA EDUCAŢIEI

“Oamenii se nasc egali, ar odată cu trecerea timpului, concepţiile, părerile şi gândurile se schimbă.”

Viaţa, trebuie să recunoaştem este un amalgam de evenimente care ne surprinde în fiecare zi. Astăzi poţi să râzi la o glumă bună, poţi să-i zâmbeşti unui chip iubit de tine sau poţi să plângi pentru că destinul ţi-a mai dat încă o încercare greu de trecut. Există însă elemente care ne fac fericiţi, dar uităm de ele. Uităm să trăim cu adevărat, uităm să iubim sincer şi mai ales uităm să ne respectăm reciproc. De ce? Foarte simplu! Uităm să ne înţelegem şi să ne acordăm măcar o şansă unul altuia. Înainte de a cere trebuie să dai, înainte de a zbura trebuie să crezi în păsări, înainte de a fi trebuie să trăieşti şi cel mai important respectă cu mult înainte de a fi respectat. Viaţa este un schimb permanent de impresii şi de sentimente, dar trebuie sa fi TU cel care vrea să se schimbe înainte de a-i schimba pe ceilalţi.

Oamenii se nasc egali, ar odată cu trecerea timpului, concepţiile, părerile şi gândurile se schimbă. Din păcate comportamentul omului în relaţie cu semenii se schimbă. De ce să tragem concluzii pripite când putem să-l ascultăm pe cel de lângă noi ?De ce să ne supărăm când ştim că nu avem dreptate. De ce? Este o întrebare tot mai folosită. Soarele răsare şi apune pentru că acesta este destinul lui, îţi luminează viaţa şi îţi dăruieşte întunericul nopţii lăsându-te să te gândeşti la ce ai greşit.

Cu toţii greşim, dar trebuie să ne asumăm aceste fapte pe care le-am comis fără voie. A doua greşeală este o alegere. Greşim când nu suntem darnici cu cel de lângă noi într-un cuvânt uităm că suntem EGALI.

EGALITATEA conform dicţionarului explicativ înseamnă starea de egalitate între două elemente, au aceleaşi drepturi, obligaţii şi îndatoriri.

EDUCAŢIA conform dicţionarului explicativ reprezintă ansamblul de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării şi dezvoltării însuşirilor intelectuale, morale sau fizice ale copiilor şi ale tineretului.

Foarte simplu: dacă suntem egali în ceea ce priveşte Soarele, lumina, numărul de mâini şi de picioare, de ce nu suntem egali în educaţie - brăţara de AUR a unei societăţi. Fără oameni valoroşi şi educaţi societatea nu are cum să mai evolueze. Când unii merg înainte noi de ce să mergem înapoi ?

Omul cu o educaţie este omul curajos care ştie să rostească fără teama „DA” atunci când este sigur pe el şi „NU” când conştientizează că ceva nu merge bine.

Educaţia înseamnă o lume frumoasă, cu soare care nu apune, cu lumina gândurilor bune şi cu speranţa de mai bine. Noi suntem lumina, noi suntem cei mai în măsură să schimbăm ceva, noi suntem EDUCAŢIA. Ca cei din jurul nostru să se schimbe trebuie să ne schimbăm pe noi înşine. Trebuie să uităm de răutăţi, de minciuni, de invidie şi de şicane. HAIDEŢI să mergem mai departe cu capul sus într-o lume mult mai EDUCATĂ!

Călătoria este cea mai uşoară sursă de cunoaştere. Doar călătorind poţi înţelege misterele Istanbulului, uşurinţa delfinilor de a înota, frumuseţea pădurilor tropicale şi naturaleţea vieţii pe care o trăim. Cuvântul „viaţă” nu se referă numai la verbul „a avea” şi „a vrea” ea înseamnă în primul rând „ a fi”.

Lumea educaţiei o descoperim în fiecare zi. Zi de zi ne gândim „ oare fac bine ceea ce fac?” „oare am greşit?” Cu siguranţă că nu. Ne redescoperim în fiecare secundă, încercăm să fim „noi” în fiecare moment, doar că ceva ne încearcă în permanenţă: propria conştiinţă.

Te-ai pus vreodată în locul unei vrăbiuţe? Ea nu are educaţie, dar „ştie” care este rolul ei, ce trebuie să facă şi îţi încântă mereu privirea. Ploaia este un fenomen natural, nu are educaţie, dar îşi cunoaşte îndatorirea: răcoreşte şi aduce fericire pământului roditor. Acestea sunt doar câteva exemple de elemente din natură care deşi nu au o educaţie obţinută prin muncă îşi ştiu menirea. Omul se află în o vârful piramidei, el este conştient că pentru a înţelege lumea el trebuie să fie în primul rând educat.

Educaţia are rolul de a pregăti omul pentru încercările următoare. Educaţia se face în primul rând acasă începând de la părinţi. Aceşti îngeri sufleteşti ai copilului sunt cei care îl învaţă primi paşi în viaţă.

Îmi amintesc că atunci când eram mică părinţii au fost lângă mine în momentele dificile, m-au susţinut şi m-au încurajat necondiţionat. Au fost acolo când aveam cea mai mare nevoie de ajutor. Tot ei m-au învăţat mai târziu cât de important este să împarţi cu altcineva şi ce frumos este să-i respecţi pe cei din jurul tău. „ Respectă ca să fi respectat”

INCURSIUNI ÎN LUMEA EDUCAŢIEI

este moto-ul meu pentru că orice lucru oricât de mic porneşte de la tine. Dezvoltarea mea a continuat la şcoală unde am înţeles ce înseamnă EDUCAŢIA.

Şcoala am putut să o aleg, prietenii mi-i aleg, dar şansa la educaţie mi-a fost dată. Mulţi copii nu ştiu ce înseamnă EDUCAŢIA pentru că nu au şansa să meargă la şcoală. Ca mine, ca tine, ca noi, sunt toţi copiii planetei, se presupune că ne naştem egali, dar viaţa ne separă. Cei care au o educaţie, implicit o facultate, poate chiar două au posibilitatea ocupării unui loc de muncă prosper, dar ceilalţi care sunt neîndreptăţiţi în fiecare secundă şi se lovesc de uşi reci şi închise, ei toţi aceştia cu ce au greşit? Sunt vinovaţii fără vină care vor să facă ceva în viaţă dar nu pot pentru că au fost privaţi de un drept sacru: DREPTUL LA EDUCAŢIE. Educaţia ar trebui să fie **GRATUITĂ şi ACCESIBILĂ** pentru toată lumea. Mai mult, EDUCAŢIA este INDISPENSABILĂ în asigurarea altor drepturi umane. În toata lumea, **mulţi copii sunt privaţi de educaţie** din mai multe cauze:

Sunt puşi să muncească încă de la vârste foarte fragede.

Sunt recrutaţi în forţele armate, acest lucru afectează creşterea şi dezvoltarea normală a copilului.

Familiile lor nu îşi permit să plătească pentru EDUCAŢIE. Elementul VITAL dintr-un stat a ajuns să fie „achiziţionat" cu bani. Din moment ce este un drept al omului, ar trebui să fie gratuit şi să le asigure tuturor EGALITATEA.

Discriminarea şi rasismul le limitează şansa de a primi EDUCAŢIE. Copiii sunt NEVINOVAŢI în faţa unui sistem care le interzice un drept şi o şansă la viaţa pe care o doresc pentru simplul fapt că sunt de culoare. Acesta NU este un motiv pentru care noi, ceilalţi să îi alungăm din grupul nostru. HAIDEŢI să redevenim OAMENI şi să le acordăm o şansă micilor suflete care tânjesc ca noi… după VISE.

Cea mai mare parte a copiilor au parte de VIOLENŢĂ. Ei nu ştiu ce înseamnă „ te iubesc" sau „bravo". Sunt bătuţi, abuzaţi de cei care ar trebui să-i iubească şi să îi ocrotească în permanenţă.

TAXELE ŞCOLARE şi alte costuri aferente EDUCAŢIEI **reprezintă o BARIERĂ**. Aceste cheltuieli sunt o mare povară pentru copiii din familiile sărace. De ce să mergem pe un principiu fals şi incorect, doar cei care au bani pot avea şi drepturi sau toată lumea, toţi copiii, indiferent de origine, culoare sau avere au dreptul la A AVEA drepturi ? COPIII sunt OGLINDA societăţii, ei sunt cei care duc tradiţiile, obiceiurile şi cultura mai departe. Ar trebui să-i ocrotim şi să-i protejăm, pentru că ei sunt VIITORUL.

În ROMÂNIA sunt peste 100.000 de tineri care NU sunt înscrişi la şcoală. Mulţi copii au renunţat la şcoală pentru că provin din familii defavorizate. Cei care reuşesc să meargă la şcoală RENUNŢĂ după numai şapte clase. Se presupune că sunt ZECE clase OBLIGATORII, dar copiii sunt retraşi de la şcoli mult prea devreme. ŞI CEI DEFAVORIZAŢI AU DREPTUL LA EDUCAŢIE.

Tu ai ajuns cine eşti astăzi pentru că ai avut şi ai părinţi care te-au trimis la şcoală şi care ţi-au dat o EDUCAŢIE. Ai avut o ŞANSĂ de a te dezvolta ca om, dar GÂNDEŞTE-TE înainte de a arunca pe jos o bucată de pâine că sunt mulţi copii care nu au nici după ce să bea apă.

Totodată cei care au probleme de sănătate sunt priviţi cu răutate de restul societăţii. Copiii cu dizabilităţi sunt excluşi din colectivitate pentru că NU SUNT ca ceilalţi.

În momentul în care unii copii au dulciuri, bomboane şi jucării, alţii sunt bătuţi că şi-au luat un creion sau un caiet pentru şcoală din banii de la cerşit. Nu e corect! NICIODATĂ copii nu trebuie exploataţi şi folosiţi la munci înjositoare. *Nu e destul că sunt copii fără copilărie? Nu e destul că, ulterior, societatea îşi pune amprenta asupra dezvoltării lor ca şi viitori adulţi? Nu e destul cât suferă? De ce oamenii mari nu i-au nici o măsură? În timp ce tinerele speranţe consideră că părinţii sunt primii responsabili de creşterea şi dezvoltarea lor, adulţii sunt de părere că principalii responsabili sunt instituţiile statului. Statul le-a asigurat drepturile dar nu şi respectarea lor. Dar e foarte complicat să-i explici unui copilaş de 11 ani de ce el nu ARE VOIE să meargă la şcoală când el cu ochişorii în lacrimi îşi vede tovarăşii de vârstă mergând fericiţi cu ghiozdanele doldora de cărţi ş de caiete spre locul de*

"Cea mai mare parte a copiilor au parte de VIOLENŢĂ. Ei nu ştiu ce înseamnă „ te iubesc" sau „bravo". Sunt bătuţi, abuzaţi de cei care ar trebui să-i iubească şi să îi ocrotească în permanenţă. "

INCURSIUNI ÎN LUMEA EDUCAŢIEI

“Dacă vrem să luăm atitudine PUTEM, dar este foarte greu să luptăm cu un sistem defect şi cu o concepţie învechită ….”

unde vor ieşi oameni educaţi.

Degeaba ai o şcoală sau poate doua dacă NU POŢI să le înţelegi acelor micuţi tristeţea şi dezamăgirea. Când pentru alţii viaţa se află abia la începutul copilăriei, pe alţii maturitatea şi conştientizarea grijilor i-a copleşit. Imposibilitatea dreptului la un mediu adecvat vârstei lor îi macină pe părinţii care VOR dar NU POT să îi ajute. Societatea îşi lasă o amprentă prea dureroasă pe chipul unui copil, dar oamenii mari, de ce greşesc atât de mult în faţa lor? Cu toţii suntem oameni. Sau, tocmai pentru că suntem oameni, greşim atât de mult faţă de ei? Dacă vrem să luăm atitudine PUTEM, dar este foarte greu să luptăm cu un sistem defect şi cu o concepţie învechită care spunea: „ Dacă nu ai carte nu ai parte”. Dacă ai carte ai parte, este adevărat, dar dacă nu ţi se oferă posibilitatea de „ a avea carte” totul este de prisos.

Statul le conferă cetăţenilor drepturi egale la EDUCAŢIE, însă NU mereu această afirmaţie este respectată. Dacă nu suntem alături unii de alţii şi nu încercăm să schimbăm mentalităţi vom ajunge ca noi înşine să ne schimbăm în rău. Lipsa toleranţei, a înţelegerii şi a cumpătării în cazul problemelor celorlalţi reprezintă o problemă care nu poate fi rezolvată. Alege să fi tu cel care schimbă o ipoteză greşită asupra unei vieţi care curmă prea devreme destine.

Un singur cuvânt doare mai mult decât o palmă. Dacă rănile trupeşti se vindecă în timp, cele sufleteşti nu se mai vindecă NICIODATĂ.

Acum închide ochii şi gândeşte-te la faptul că an de an ai avut parte de Crăciunul mult visat alături de familie, apropiaţi. Ai primit cadouri, într-un cuvânt ai fost FERICIT! Sunt oameni care nu au parte de sărbători, nu ştiu ce înseamnă colindele, uralele sau vorbele curate şi calde. Sunt oameni şi oameni, ei râd, glumesc sau poate plâng, sunt trişti pentru că sunt din nou încercaţi de frigul iernii şi sunt lipsiţi de liniştea unui spaţiu al lor numit ACASĂ.

Siguranţa zilei de mâine şi veselia cu care împarţi bunele şi treci relele, toate se simt în acelaşi lor cu aceiaşi oameni. Casa ta este locul unde ai primit atenţie, sprijin şi mereu o vorbă încurajatoare de genul:”totul o să fie bine! Mâine mergem cu maşina la şcoală.” Sau,, Nu plânge, dar mâine nu vei avea ce să mănânci! Îmi pare rău!” Nu e oare mult prea trist? Diferenţele mult prea evidente sunt datorate lipsei de educaţie civică. Soluţii sunt sau măcar să le oferim un simplu drept la o educaţie oricât de mică, pentru că astfel de oameni ştiu prea bine să facă din puţin mai mult.

Învăţământul este cel mai în măsură să-i salveze pe tinerii cu imposibilitatea şi să le ofere un sprijin moral, pentru că orice sfat este bine venit. Nu uita! Înainte de a fi medic, profesor sau chiar avocat eşti om, eşti un suflet care ajută la rândul lui alte suflete.

A vedea dincolo de înguştii ochelari de soare traumele prin care trec alte persoane este o reuşită. A vedea dincolo de aparenţele unei vieţi care încearcă să mascheze lipsurile şi neajunsurile oamenilor reprezintă soluţia problemei. A încerca să te pui în situaţia lor este o provocare.

Dincolo de toate viaţa NU iartă. Oamenii din toate colţurile lumii sunt încercaţi mereu: luptă cu boli, cu traume, dar găsesc momentul în care să zâmbească pentru că au realizat că au obţinut şi ei o educaţie adunată de pe străzi, dar care le este suficientă pentru a merge mai departe. De obicei oamenii încercaţi, prigoniţi şi discriminaţi sunt cei mai buni profesori pentru o viaţă.

Cu toţii ar trebui să luptăm pentru EGALITATEA DE ŞANSE ÎN EDUCAŢIE. Nu contează vârsta, înălţimea sau statutul social, important este doar atât: OAMENII SUNT SPERANŢA, VIAŢA, ADEVĂRUL şi MUNCA. Eficient, Discret, Uimitor, Comunicativ, Ambiţios, Tenace, acestea sunt doar câteva simple calităţi, dar dincolo de acestea se află un om EDUCAT.

Lupta abia a început, însă rezultatul poate fi vizibil foarte rapid: ÎMPREUNĂ SUNTEM MAI PUTERNICI, ÎMPREUNĂ PUTEM SCHIMBA SOARTA CELOR NĂPĂSTUIŢI şi doar noi putem să le oferim tuturor EGALITATE, SIGURANŢĂ şi INTEGRITATEA.

Şi nu uita niciodată să faci INCURSIUNI ÎN LUMEA EDUCAŢIEI pentru a vedea dincolo de tristeţe şi de nepăsare. Dincolo de noapte e zi, dincolo de furtună se află vremea

INCURSIUNI ÎN LUMEA EDUCAŢIEI

bună! Dincolo de orice meserie se află un om care a avut o şansă, dar sunt mulţi alţii care încă ne aşteaptă! ŞI TU POŢI SĂ FI ALTFEL PENTRU EI! PENTRU NOI, PENTRU TOATĂ VIAŢA! DREPTUL LA EDUCAŢIE ESTE GRATIS şi nimeni ş nimic nu le poate şterge sau fura din viaţa lor simplă şi încercată unicul drept care a mai rămas.

Deşi este încălcat în fiecare zi ei continuă să spere la mai bine, oare speranţa lor este în zadar sau ceva sau cineva îi va putea ajuta?

Toţi putem fi EGALI doar dacă vrem să vedem dincolo de noi şi de situaţia noastră. Numai fiind conştienţi de suferinţele altora putem să le vedem pe ale noastre în alt mod.

Să trăieşti frumos înseamnă să fi conştient de faptul că mereu va exista „ mai bine” şi nimic nu-ţi poate clătina visul de a fi cineva. Doar un sistem defect şi incapabil să rezolve o problemă de atât de mulţi ani. Oameni singuri, nu pot face nimic pentru aşi schimba soarta, dar măcar să le oferim o lumină oricât de mică pentru ca ei să nu uite că NU SUNT SINGURI!

Speranţa stă în mâinile noastre. Înainte de a spune cu nepăsare:” Numi pasă!” Gândeşte-te asupra unui singur lucru: unii vor să creadă, dar nu pot, pentru că nu au DREPTUL.

Sunt oamenii nimănui care datorită unei concepţii definitive ei nu au nici o şansă de a vedea finalul tunelului lipsit de orice lumină care să le arate:” mai este puţin şi am ajuns.”

Mereu va fi aşa. Mereu vor exista oameni cu reuşite şi oameni care tânjesc după un singur moment de linişte În care să răsufle uşuraţi :” a mai trecut o zi”

Nu mereu cei care au şcoli însemnate sunt cei care au ŞCOALA VIEŢII. Una dintre adevăratele lecţii pe care omul le primeşte. Dacă la şcoală ţi se predă o lecţie, iar apoi vei da un test, în viaţă dai nenumărate teste din care înveţi o lecţie: să fi mai tolerant cu ceilalţi.

Să le asculţi problemele, să fi alături de ei deşi NU sunteţi EGALI în drepturi.

Pentru asta luptăm în fiecare zi: pentru dreptul de a avea şanse egale, deşi e greu de spus de ce nu le avem deja. Sunt încercări peste

care omul poate trece singur, dar sunt şi altele în care are nevoie de ajutor. Sunt oameni pentru care merită să depunem orice sacrificiu oricât de greu ar fi.

Daca VREI POŢI! Aceasta este deviza pentru CAŞTIGAREA DREPTURILOR! Trebuie să vrem să facem ceva şi chiar putem să-o facem.

HAIDETI să fim NOI pentru EI, iar EI vor fi pentru NOI! Drepturile sunt ale noastre şi ne putem lăsa asupriţi de imposibilitatea autorităţilor.

Grigore Gabriela
Clasa a X-a E

“Să trăieşti frumos înseamnă să fi conştient de faptul că mereu va exista „ mai bine” şi nimic nu-ţi poate clătina visul de a fi cineva.”

Introspecție

« Trebuia să iert, să tac, să las de la mine. Ar trebui să renunț la orgoliu, să fiu mai puțin caustică, să încerc să-mi fac prieteni… »

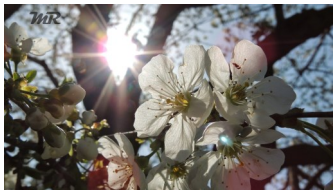

Se spune că noaptea este un sfetnic bun. Oare? În cazul meu s-a dovedit a fi cel mai aprig dușman. Urăsc nopțile în care nu am somn, iar mintea mă obligă să-mi fac procese de conștiință.

Trebuia să iert, să tac, să las de la mine. Ar trebui să renunț la orgoliu, să fiu mai puțin caustică, să încerc să-mi fac prieteni…

Prieteni, zici? Caăia pentru care ai fi băgat mâna în foc cu ceva timp în urmă, iar acum s-au evaporat mai ceva ca apa? Fiindca vezi tu, fată dragă, faci un bilanț și din câte observ te-ai cam trezit singură!

Să fie oare vina mea?

Poate!

Nu mă ajuți deloc.

Nici nu vreau, nu uita că vorbești cu latura ta cea rea!

Ai putea totuși să faci un efort…

Ziceai că 13 este numărul tău norocos… totuși, anul trecut a ținut morțiș să-ți dea peste nas!

Iar începi? Vezi bine că nu reușesc să pun geană pe geană…

Poate pentru că îți vin în minte toate deciziile luate, alea proaste, desigur!

Tu chiar nu poți să-ți ții gura?

Și ce te face să crezi că încerc?

Ești groaznică.

Și te domin în mare parte.

Ai vrea tu!

Orgoliu, impulsivitate, egoism, nesi…

Taci!

Nesiguranță mascată de aroganță, stimă de sine excesivă și aerul ăla de „ mut munții din loc dacă vreau!”.

Nu te aud!

Teamă de eșec, neîncredere în propriile forțe, încăpățânare, ambiție nemăsurată (deși recunosc, în cazul tău e constructivă).

Încetează!

Sarcasm, superficialitate, dorința de…

Taci!

Dorința de a-i domina pe ceilalți, nenumărate încercări eșuate de a-i schimba!

Încerc să adorm….

Nici eu!

Gata, ai terminat?

Uite, dacă te consolează cu ceva, nu ești un om rău…

Știu! Am dat cândva dovadă de prietenie, dar de fiecare dată când am încercat să mă apropii de cineva am fost dezamăgită, am fost cândva corectă, dar unii s-au încăpățânat să-mi demonstreze că-i mai ușor să trișezi și mi-au râs în față, am avut cândva momente de slăbiciune si mi-am pus încrederea în oamenii nepotriviți la momentul nepotrivit și am fost mințită cu seninătate, au fost momente când am lăsat de la mine, dar am fost călcată în picioare, au fost momente când am renunțat la orgoliu și mi-a fost călcată in picioare demnitatea!

Dar totuși te domin!

Mă domini? Fie ca tine, dar asta pentru că-ți permit, doar așa pot rezista într-o lume frivolă în care oamenii cunosc prețul, dar nu și valoarea unui lucru !

Se spune că lupta impotriva propriei persoane este cea mai grea, luptă pe care o pierd de fiecare dată, încă de mică. Poate faptul că-mi las latura negativă să răzbată la suprafață e doar o formă de autoapărare, mi s-a spus cândva să fiu precaută, fiindcă intru într-o lume de fiare și pe măsură ce înaintez în vârstă mă conving de acest lucru. Iată-ma deci, pe ultima treaptă a nepăsării, în punctul în care nu mă mai surprinde nimic, când nu mai încerc să-i înțeleg pe ceilalți, reușind însă să mă înțeleg pe mine însămi. Realizez că nu-i cazul să mut munții din loc, atunci când pot să zbor peste ei, că dacă am de gând să schimb lumea trebuie să încep cu mine însămi, iar asta ar însemna să mă lupt cu morile de vânt. Am învățat că încrederea și respectul se câștigă în timp, dar pot fi pierdute într-o fracțiune de secundă, că cei care îți dau lecții de morală sunt ultimii în măsură să ridice privirea din pământ, că cei care judecă sunt ultimii în măsură să arunce piatra și că cei care dau sfaturi sunt de fapt incapabili să-și mențină propria viață pe linia de plutire.

Conștientizez că totul se întâmplă cu un scop, iar fiecare persoană care îmi apare în cale are un rol clar. Unii îmi vor rămâne alături indiferent de circumstanțe, alții mă vor părăsi atunci când sunt la pământ, iar eu le voi da voie să plece înmânându-le bucuroasă bagajele, oricum stăteau degeaba! Dar totuși, las poarta deschisă, să intre cine vrea și să rămână cei cărora le voi permite.

MAZILU DANIELA ȘTEFANIA

CLASA A XI-A E

Iubirea

Când spun ''IUBIRE'' mă gândesc la ceva special. Iubirea este cel mai frumos sentiment pe care oamenii îl pot avea. Atunci când ne aşteptăm mai puţin, ne îndrăgostim, însă nu putem alege persoana, atâta timp cât inima porunceşte. Se spune că prima dragoste nu se uită niciodată deoarece atunci apar primii fiori ai iubirii. Iubirea este insotită si de o atracţie emoţională. Se spune că atunci când vezi persoana iubită simţi acei ''fluturi in stomac''. De fapt este emoţia care se poate transmite şi printr-o singură privire. De cele mai multe ori totul porneşte de la o privire nevinovată, apoi de la un simplu salut sau de la un compliment. Încet încet persoanele care sunt destinate să fie împreună se cunosc mai bine, leagă prietenii strânse iar apoi se naşte sentimentul de iubire. O dovadă adevarată a acestui sentiment este încrederea. Ca o relaţie să dureze este bine ca un cuplu să aibă încredere unul în celalalt si în acelaşi timp să existe şi înţelegere. Iubirea este ca o putere, un sentiment puternic.

Oamenii pot învaţa să iubească doar iubindu-i pe alţii. În timp poţi descoperi lucruri noi care au legatură cu persoana iubită. Chiar dacă la început sentimentele nu sunt evidente, pe parcurs acestea se dezvoltă.

Dragostea este ca o floare.....o sădeşti, o îngrijeşti iar apoi creşte din ce în ce mai mult. Iubire stă la baza existenţei noastre. Ea este mereu în sufletele noastre chiar dacă sunt momente în care pretindem că nu mai există, sau pur şi simplu suntem nesiguri. Iubirea este infinită, iar în fiecare lucru pe care îl facem există câte un strop de iubire, pasiune şi bunătate. În fiecare clipa a vieţii, iubirea se simte şi trebuie să ne bucurăm de ea.

La rândul nostru iubim şi suntem iubiţi, oferim şi primim sentimente. Iubirea este acea stare care ne face să zâmbim, să visăm, dar uneori poate aduce şi o lacrima. Ea leagă două suflete pereche, aduce fericire şi împlinire.

A susuţine că iubirea dispare, e ca şi cum existenţa noastră ar dispărea.

Iubirea este ca o umbră ce ne însoţeşte zi de zi. Ea îţi dă curaj şi poate trece peste orice obstacol, atâta timp cât se bazează şi pe o prietenie adevărată.

Cele două cuvinte care sunt spuse din iubire sunt : ''TE IUBESC!'' . Nimic nu este mai frumos decât să le auzi de la persoana iubită. Iubirea nu cere nimic în schimb, ci se hrăneşte din dragostea celorlalţi. Fiecare persoană are un anumit mod de-aşi manifesta sentimentele.

În viziunea mea, simbolul iubirii este inima, deoarece aceasta are un rol deosebit şi de cele mai multe ori trebuie să ne ascultăm inima.

Fiecare are propria definitie a dragostei, de aceea nu exista una clara. Iubirea ne învăluie, apare exact când ne aşteptăm mai puţin şi ne duce către o lume diferită, o lume care ne face să simţim că totul există şi în acelaşi timp totul este posibil. A iubi înseamnă a trăi. Iubirea apropie două suflete şi le uneşte în unul singur.

Spre deosebire de iubirea faţă de partener există şi iubirea faţă de părinţi, de membrii familiei sau pentru diferitele lucruri care ne fac viaţa mai frumoasă. Cu siguranţă primele persoane din viaţa noastră pe care le iubim sunt parinţii. Ei sunt alături de noi din prima clipă şi ne iubesc cu toată fiinţa lor. Pentru aceştia, dragostea se manifestă prin afecţiune dar şi prin micile gesturi de zi cu zi. Chiar dacă nu le spunem în fiecare zi '' Te iubesc!'', cu siguranţă sentimentul nu dispare niciodată, deoarece ei vor rămâne mereu alături de copii iar

iubirea este cea mai importantă.

Însă iubirea faţă de partener este deosebită. O adevărată iubire nu moare niciodată, oricâte obstacole ar exista. Când iubeşti pe cineva, merită să lupţi indiferent de şansele pe care le ai. Cel care iubeşte cu adevărat spune : ''Am nevoie de tine pentru că te iubesc!'' ci nu : ''Te iubesc pentru că am nevoie de tine!'' . Există o mare diferenţă între aceste cuvinte.

Pentru a demonstra că într-adevăr dragostea există trebuie să fii alături de persoana iubită atât în momentele vesele cât şi în cele mai dificile, şi să-i arăţi că o iubeşti, chiar şi prin cele mai mici gesturi.

În cele mai multe situaţii, iubirea este răspunsul!

Feraru Ana Maria

Clasa a X-a E

“În viziunea mea, simbolul iubirii este inima, deoarece aceasta are un rol deosebit şi de cele mai multe ori trebuie să ne ascultăm inima.”

Visez în tonuri de verde

Mijesc pleoapele şi văd totul într-o lumina nouă : tonuri de verde, irizatii albe şi ... o frunza de visare care in oceanul de griji care ne înconjoară nu înseamnă prea mult. Privesc către peretele alb şi aş vrea sa mă afund în tabloul pictat în tonuri de verde închis. Camera parcă a început să prindă viaţă. Îmi dau seama cât iubesc verdele. Mă gândesc cât iubesc culoarea verde a brazilor ce amintesc de Crăciun, de copilărie, culoarea verde fragedă a ierbii ce ţipă mut atunci când calc cu tălpile goale peste ea, verdele pădurilor în care strig si îmi raspund dintre crengile crescute ca aripile către cer, păsări vesele şi ecoul pe care, ciudat, dacă ar trebui să îl desenez l-aş desena, desigur, verde.

Atunci când privesc către mare, văd cum albastrul se transformă către orizont în sute de smaralde şi mă gândesc că verdele este cel care poate curăţa pustiul sufletelor şi că natura este singura care mă întelege.

Iubesc natura ... ! O iubesc cu tot sufletul. Ea mă face să zâmbesc, să râd, să mă relaxez, să mă simt bine, să iubesc tot ce înseamnă viaţă. Mă linişteşte când stau pe un câmp verde. Privesc razele ce tâşnesc din soare şi se topesc în petalele florilor, privesc cerul senin şi mă alintă vântul trecându-şi aripile prin părul meu.

Dacă aş fi un fluture mi-aş dori să fiu un fluture frumos colorat pe aripioare cu un colorit potrivit verii, adică verde, şi imprimeuri cu culori calde pentru a mă putea diferenţia de miile de alţi fluturi. Toată vara aş zbura în înaltul cerului şi mi-aş dezmierda aripioarele în lumea verii cu căldura soarelui frumos strălucitor şi aş colinda toate câmpiile şi pădurile în căutarea mult preţiosului polen.

De asemenea, aş căuta apele pure ale frumosului nostru tărâm românesc unde mi-aş putea potoli setea şi mi-aş răcori minusculele mele picioruşe in timp ce aş pluti deasupra picăturilor de cristal.

La începutul toamnei aş merge în viile oamenilor şi aş strânge toată dulceaţa strugurilor. Pe la sfârsit m-aş intâlni cu ceilalţi fluturi în mijlocul unei păduri de brazi pentru a sfârsi frumoasa aventură de peste zi acolo unde verdele este veşnic.

Natura nu are o frumuseţe trecătoare, are doar haine colorate pe care le îmbracă şi cu ajutorul cărora se schimbă total.

Verde înseamnă viaţa, tot ceea ce ne este dăruit necondiţionat de Dumnezeu si este lucrul pe care ar trebui sa îl preţuim cel mai mult, fiind mai presus decât lucrurile confecţionate de om deoarece natura este un dar de neînlocuit, de care ne putem bucura întreaga noastră viata ... sau nu ... pentru că uneori, prinşi in vâltoarea vieţii, uităm să admirăm un copac abia înmugurit, ai cărui muguri verzi pleznesc in flori colorate, gătind copacii ca pe nişte mirese, verdele crud al ghiocelului ce a luptat cu frigul iernii, nuferii ce plutesc ca nişte stele pe apă.

Pagini realizate de
Dragomirescu Mădălina Marina , XI E

Curcubeul

Eu am vorbit cu curcubeul
Şi l-am certat că el, mişelul,
Mi-a arătat culori dungate
Când clare, când amestecate.

L-am întrebat de ştie, care
Culoare-i place cel mai tare.
Şi el mi-a zis cum că n-ar şti
Şi ca eu spun numai prostii.

Atunci l-am lămurit îndată
Că dintre toate-ncoronata
Ar trebui culoarea verde
Că-nseamnă „viaţă", nu se vede ?

Pădurea-i verde, iarba, lacul,
Chiar unda marii si brotacul,
Şi greierele si smaraldul,
Aripi de fluturi ce străbat înaltul.

Şi-aş fi mai zis de n-ar fi spus îndată :
"Bine, atunci sa fie-ncoronată !"
Şi deodată coborând din stele
Puse culoarea verde in ochii mamei mele.

Mâinile

Mâna ta era legată de inima-ţi înflăcărată
Şi-a mea, crezând că o doboară, a legat-o cu o sfoară
Mâinile noastre, stând chircite, erau puţin cam răvăşite
Neconvingându-le nimic să se atingă vreun pic.

Când într-o parte, când în alta, doreau să îsi separe soarta
Dar erau prinse în captură exact de la încheietură

Şi degetele-n libertate se doreau îndepărtate
Şi-ori din greseala-ori din adins, unul pe altul s-au atins
Ca un cutremur au simţit, varf de sabie ascuţit
Mare le-a fost sperietura că s-a desprins încheietura
Dar degetele-ncovoiate n-au mai dorit a fi mişcate.

De-aici legenda care spune c-aşa e dragostea pe lume
Că toţi o caută şi-o vor, când e defapt în faţa lor.
Şi sunt şi cazuri fericite când rămân nedespărţite
Şi râd apoi, în viitor, de naivitatea lor.

Pagini realizate de
Dragomirescu Mădălina Marina , XI E

Suflete

E un ocean de texte, minciuni, bravări şi interese
Oamenii-s rechini ce muscă fără să le pese
Ce e uman a dispărut, iubirea-i îngropată
La foarte putin timp după marea judecată.

Câtă lumină pe suflet s-a aprins
Când o inimă pură cu raze m-a atins
Joc de sclipiri şi-amestecuri argintate
Mi-au deschis sufletul ca pe o cetate.

O mana mă-nconjoară, e calda şi m-apasă
Pe faţa mea un zâmbet în colţul gurii lasă
Sunt două suflete pure ce sincer au iubit
Şi unul altuia rănile şi-au acoperit.

Dincolo de aparenţe

Egalitatea de şanse între femei şi bărbaţi astăzi

În zilele noastre, din punct de vedere juridic, legislaţia românească defineşte conceptul de ,,eglaitate de şanse" doar între femei şi bărbaţi ca fiind ,, luarea în considerare a capacităţilor, nevoilor si aspiraţiilor diferite ale persoanelor de sex masculin şi respectiv, feminin şi tratamentul egal al acestora. Principiul egalităţii de şanse pentru femei şi bărbaţi este dezvoltat în legislaţia românească în următoarele domenii: domeniul muncii; accesul la educaţie, cultură şi informare; participarea la luarea deciziei, funizării şi accesului la bunuri si servicii,cât şi dreptul la vot, însă femeile nu au avut mereu aceste drepturi si egalităţi.

Nedreptăţiile faţă de femei

Femeile Evului Mediu au fost renumite ca soţii, mame şi călugăriţe, însă ele nu aveau drepturi, fiind inferioare bărbaţilor din cauza păcatului Evei. Femeile, după căsătorie, treceau de la autoritatea tatălui la cea a soţului, căsătoria nu era alegerea femeii, ea nu avea acest drept, ci era alegerea părinţilor. Media de căsătorie a fetelor era în jurul vârstei de paisprezece şi cincisprezece ani ,înca de mici ele erau învăţate să-şi respecte soţii, să aibă grijă de copiii, să prepare hrana, şi să aibă grijă de casă. Ele işeau din casă foarte rar şi numai însoţite de soţ sau sclavi , cu ocazia participarii la baluri sau funerarii. Despre o femeie singura văzută pe stradă se credea că este sclavă sau prostituată.

"Femeile Evului Mediu au fost renumite ca soţii, mame şi călugăriţe, însă ele nu aveau drepturi, fiind inferioare bărbaţilor din cauza păcatului Evei."

Femeile erau crescute pentru a se mărita, unica lor posibilitate fiind intrarea într-o mânăstire. Femeile puteau fi date la o mânăstire de către propria familie, dar puteau intra si de bunăvoie, indiferent de vârsta. Pentru multe femei, mânăstirea era locul in care scăpau de săracie, în care li se oferea oportunitatea de a obţine o educaţie şi anumite responsabilităţi care le erau refuzate in lumea exterioară.

Femei faimoase în istorie

Doar în Egiptul antic femeile erau determinate in mod decisiv de poziţia tatălui sau a soţului, însă ele aveau drepturi egale cu cele ale bărbatului. Chiar dacă bărbatul era considerat capul familiei , femeia era tratată mult mai bine comparativ cu celelalte civilizaţii antice: egiptencele aveau multa libertate, mai multă putere şi mai multe drepturi. Femeii ii era permis să ocupe orice poziţie în ierarhia socială si putea chiar să conducă ţara având-o ca exemplu pe Cleopatra, cea mai cunoscută femeie din istorie şi ultima regină a Egiptului.Ea s-a născu in anul 69 î.Hr in Alexandra,cel mai mare oraş din lume a vremii.

Din cauză că femeile nu aveau drept nici la educaţie şi nu erau considerate egale bărbaţilor, multe femei au avut curajul să publice romane faimoase adoptând pseudonime bărbăteşti, ele neavând acest drept sau nu aveau acelaşi succes ca şi bărbaţii. Autoarea romanului ,, Jane Eyre '' , Charlotte Bronte a publicat romanul la 16 octombrie in anul 1847 , la Londra ,sub pseudonimul Currer Bell .Romanul a fost publicat sub numele autoarei abia după ce aceasta a murit.Exmplul i l-au urmat şi una dintre cele două surori ale acesteia, Emily Bronte care a ales sa-şi publice romanul sub pseudonimul masculin Ellis Bell.

Mişcarea feministă : dreptul la vot şi educaţie

Astfel, au ajuns încet, încet de la femeile naive şi supuse, la femei puternice şi cu iniţiativă în a-şi cere şi apară drepturile.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea în statele capitaliste dezvoltate a apărut mişcarea feminista, care avea drept scop obţinerea statutului de egalitate în drepturi a femeii cu bărbatul. Din ce în ce mai accentuat, după război, distincţia între casă şi muncă, între sentimete şi producţie nu mai era vizibilă. Femeile reprezentau o treime din personalul industrial din Germania şi Marea Britanie. Modelele de viaţă din ce în ce mai autonome erau prezente în mai toate ţările dezvoltate, unde femeia, revendincându-şi o ,, şansă egală ",lucra în întreprinderi, şcoli , grădiniţe, birouri, comerţ, funcţii publice etc. Începea să se răspândească ideea emancipării femeii. A apărut o presă specifică feminină, mai ales cu caracter practic, pedagoic şi privind moda. Mişcarea feministă revednica eliberarea femeilor din condiţionările impuse de bărbaţi în relaţiile dintre sexe. Revistele şi ziarele vremii au consemnat acţiunile întreprinse de organizaţiile de femei din ţări europene (inclusiv România) pentru recunoaşterea drepturilor politice ale acestora. Atât publicistica feminista, cât şi cea ,, misoginâ ''au urmărit cu interes diversele dezbateri naţionale şi internaţionale, care priveau accesul liber la orice profesie, dreptul la vot pentru femei . În U.S.A şi Marea Britanie s-a făcut vizibila mişcarea sufragetelor care revednicau dreptul la vot pentru femei (sub impulsul dat de mişcarea socialistă). Acest drept a fost recunoscut pâna în anul 1914 în Noua Zeelanda, Australia, Finlanda, Norvegia, în unele state din S.U.A ,Danemarca (1915), iar după războiu în Austria, Suedia (1918),Germania ,Olanda (1919) ,Turcia (1923) ,Marea Britanie (1928). Manifestarile fmeiniste revendicau pe plan juridic, profesional, salarial şi al asistenţei ei sociale. Din cauza prejudecăţilor s-au întâmpinat multe greutăţi în pătrunderea ideilor feministe în epocă. Conformismul şi indiferenţa erau unele dintre cauzele care au încetinit răspândirea şi asumarea ideologiei mişcării feministe de către societatea europeană a vremii. În toată perioada interbelică femeile au revednicat un rol crescând în viaţa publică şi în unele ţări a reuşit să-l aibă.În Franţa a fost scris şi un document "Declaratia drepturilor femeii si ale cetatencei" de Olympe de Gouges . Ea a trimis această declaraţie Adunarii Generale spre ratificare, dar a zăcut multă

Nr. 5 —Iunie 2014

Dincolo de aparenţe

vreme neobservată prin arhive, nefiind inclusă pe lista oficială a documentelor vremii. De abia odată cu apariţia mişcarii feministe ea a fost redescoperită şi confirmată în statutul ei de document istoric unic si valoros.
Deşi femeile au luptat pentru drepturile lor acum mult timp, lupta nu s-a încheiat.În Arabia Saudită, cea mai tradiţionalistă dintre ţările arabe, femeile n-au încă drept de vot, n-au voie nu numai să conducă o maşină, dar nici măcar să meargă pe bicicletă. In autobuze, au locuri rezervate în spate, separat de ceilalţi călători, iar interacţiunea cu bărbaţi e considerată generatoare de promiscuitate şi trebuie evitată cu orice preţ.
Deşi emanciparea femeii nu este finalizată, căci discriminări continuă să existe, şi deşi încă există societăţi în care femeile suportă tratamente umilitoare, ele fiind obligate să accepte căsătoria soţului si cu alte femei, în acelaşi timp, sau să fie supuse pâna la moartea bărbatului, în majoritatea societăţilor moderne această schimbare s-a produs într-un timp destul de scurt, dar eficient, iar lupta pentru perfecţionarea egalităţii continuă să fie purtată in fiecare zi, prin înfiinţarea organizaţiilor împotriva violenţei în familie şi prin emiterea de noi legi tot mai specifice şi explicite ce protejează femeia căsatorită şi le pun în vedere soţilor ca o nevastă nu este o achiziţie.
Dreptul femeilor la educaţie a fost recunoscut abia în 1848 în documentul tradus la Craiova „bases de la nouvelle constitution en Walachie" de L. Fayenza prin care decidea la art. 16 „învăţătura să fie egală şi întreagă pentru tot românul de amândouă sexele".
Discriminarea şi încalcarea dreptului la educatie
Deşi femeile şi-au căpatat dreptul la educaţie , iar în timpul domniei lui Carol II în constituţe, la „Despre datoriile şi drepturile românilor" , se specifica: „Învăţământul este liber în condiţiunile stabilite prin legi speciale şi întru cât nu va fi contrar bunelor moravuri, ordinei publice şi intereselor de stat. Învăţământul primar este obligator. În şcolile statului acest învăţământ va fi gratuit", unor copii le este încălcat acest drept şi astăzi.
Trăim într-o era modernă, în care sclavia nu mai există, sau cel puţin aşa ar trebui, în care avem atât drepturi, cât şi îndatoriri , în care avem dreptul la liberă exprimare, dreptul la vot, drepul de a intra şi lucra în orice domeniu. Avem şansa de a urca sau de a coborî pe scara socială, avem dreptul de a părăsi ţara în unele condiţii, avem dreptul la informare, avem dreptul de a lua decizii pentru noi înşine, ,dar, nu în ultimul rând, avem dreptul la educaţie.
Dreptul la educaţie este unul dintre drepturile universal ale omului, însa nu mereu este respectat.Dacă până acum, în istorie, discriminarea şi nerecunoaşterea drepturilor şi şanselor era între sexe, acum discriminarea este între etnii şi rase, dar nu numai.
În România , cei discriminaţi sunt omaenii şi copiii de etnie rromă. Nişte copii, fară nicio vină pentru că s-au născut în nişte familii cu condiţii de trai reduse , sau pentru că n-au avut parte de educaţie din partea părinţilor care, poate, le-a fost şi lor încălcat dreptul la educaţie în şcoli cândva. Unii dintre copiii rromi nu au parte de educaţia primită în şcoli din cauza neajunsurilor , alţii vin şi vor să înveţe, însă nu sunt lăsaţi. Deşi unii sunt primiţi în şcoli, nu sunt trataţi egal, unele şcoli au făcut clase speciale în care colectivul clasei este alcătuit doar din copiii rromi, pe când altele nu îi primesc deloc. Cei care au totuşi norocul să fie primiţi,sunt judecaţi după aparenţe , iar dorinţa lor de a învăţa scade ,se simt excluşi , discriminaţi şi neînţeleşi.
În această privinţă, oamenii se impart în două categorii de opinii : cei care vor să schimbe modul prin care aceşti copiii nevinovaţi sunt trataţi, care vor ca problema discriminării să dispară, dar şi oameni care sunt de părere că pentru copiii de etnie rromă s-au investit deja foarte mulţi bani, fără rezultate ,pe când pentru copiii români nevoiaşi nu s-a făcut nimic. Părerea mea este că ambele categorii au partea lor de dreptate.Eu cred că dacă cineva vrea să ajute copiii nevoiaşi,să-i ajute pe toţi ,de toate etniile, nu doar pe cei de etnie rroma ,dacă fac asta, atunci copiii români sunt discriminaţi. Dacă copiilor rromi nu le-ar mai fi încălcat dreptul la educaţie şi s-ar recunoaşte şi respecta egalitatea de şanse, daca profesorii le-ar acorda la fel de multă atenţie şi grijă, comportamentul pe care unii dintre ei il au, poate chiar din cauza discriminării, s-ar remedia. Sigmud Freud, omul care a reinventat psihologia, a demonstrat că, pe lângă conştient , în creierele noastre se formează o parte mult mai important,înca de când suntem mici, o parte de care noi nu suntem conştienţi, supraegoul. Supraegoul se formeză prin educaţie de către părinţi, societate şi nu numai. În aceasta parte a creierelor noastre există religia, familia şi societatea.Este format numai din reguli pe care noi le respectăm .Supraegoul ne formează pe noi ca oameni şi ne ajută să ne adaptăm intr-o societate, deci ne formează o parte din caracter ,astfel prin educarea si înţelegerea copiilor rromi le putem schimba mentalitatea.Tot ce trebuie este să-i tratăm şi privim egal.
S-a dovedit că dacă unui om îi lipseşte supraegoul, acel om are probleme de natura psihica. Acest supraego este singura parte ce ne diferenţiază de oamenii cu dizabilităţi, la ei această parte lipseşte.
Pe lângă discriminarea între rromi, în România exista şi discriminarea oamenilor cu dizabilităţi psihice cât şi fizice.
Între noi, oamenii fără probleme de sănătate şi cei cu probleme de natură psihica, în esenţă, diferenţa este foarte mica. În ţară s-au înfinţat şcoli speciale pentru aceşti copiii, însă drepturile lor sunt încălcate, ei pot face faţă şcolilor normale şi acest

“Dreptul la educaţie este unul dintre drepturile universal ale omului, însa nu mereu este respectat.”

Dincolo de aparenţe

lucru i-ar ajuta la integrarea lor în societate, într-un grup, într-un colectiv de oameni normali.Dacă lor le-ar fi permis să înveţe în şcoli normale şi ar fi trataţi normal atât de colegi cât şi de profesori , ei ar încerca să se acomodeze, să se obişnuiască cu ideea că ne sunt egali , că toţi suntem egali, fapt ce ar avea rezultate favorabile la dezvoltarea şi tratarea lor .La fel se întâmplă şi cu copiii cu dizabilităţi fizice.Pe lângă faptul că nici lor nu le este recunoscuta şi respectata egalitatea de şanse în educaţie şi nu sunt primiţi la şcoli normale, sunt discriminaţi ,iar ceea ce este şocant este motivul pentru care profesorii şi directorii de şcoli nu vor sa primească aceşti copiii cu dizabilităţi în sistemul de învăţământ obişnuit este că ,aceşti oamenii , normali, cu funcţii importante aruncă vina pe elevii lor spunând că aceştia nu sunt pregătiţi pentru a avea astfel de colegi. Acest lucru pentru secolul XXI este ruşinos, dacă elevii chiar nu sunt pregătiţi să accepte orice situaţie , nu sunt învăţaţi să colaboreze cu orice fel de om, nu sunt capabili să trateze egal un biet suflet care are problem pe care nimeni nu şi le-ar dori, atunci ei sunt inferiori celor cu dizabilităţi ,ei trebuie să fie învăţaţi cum să-şi formeze carcacterul , cum să aibă mila , cum să simtă afecţiune faţă de aceste persoane speciale ,în loc să le judece.

Din fericire România nu are atâtea cazuri de copii care nu au condiţii la educaţie , care nu au nici măcar condiţii de a trăi, precum sunt în alte ţări unde există zone întregi cu astfel de copiii. Zone în care din cauza războaielor, precum în Afganistan, copiii nu au şcoli în care să înveţe, zone în care copiii mor de foame şi de sete din cauza condiţiilor în care trăiesc.Situaţia acestor copiii se poate schimba deoarece s-au înfiinţat destul de multe organizaţii care le oferă o şansă la educaţie.Au existat perioade în care, în zone precum Columbia, educaţia era strict interzisă .Deşi existau şcoli, învăţătoarele veneau din alte zone , din milă pentru copii, din dorinţa de a le oferi omaenilor şansa la educaţie şi de a le schimbe mentalitatea ,însă aceasta era considerată o utopie ,iar învăţatoarele ajungeau în vizorul duşmanilor –gherila, trupele paramilitare, poliţia- iar dacă acestea nu ascultau sfaturile lor de a renunţa la încercarea de a educa oamenii, ajungeau să fi ucise.

Nerecunoaşterea şi nerespectarea egalităţii de şanse porneşte de la discriminare între etnii şi omaneii cu dizabilităţi , acum , în trecut de la inegalităţiile dintre sexe şi dorinţa celor de la conducere ca oamenii să nu evolueze . Deşi inegalitatea între femei şi bărbaţi a fost rezolvată, iar femeile şi-au câştigat drepturile, la fel şi încălcarea drepturilor oamenilor la educaţie şi informare , problema discriminării nu va fi rezolvată curând.Ca să putem să-i tratăm egal pe cei din jurul nostru, trebuie să ne privim pe noi înşine cu atenţie , să înţelegem că nu avem nimic în plus faţă de cei cărora soarta nu le-a surâs,poate doar puţin norc, să înţelegem că diferenţa dintre noi şi ei este foarte mică şi că oricând putem să ajungem în situaţia în care sunt trataţi ei de noi.Trebuie să începem să privim dincolo de aparenţe .

Bibliografie: Manual pentru clasa a X-a de istorie, Mihaela Selevet, Ecaterina Stanescu, Marilena Bercea, Editura Corint, anul 2008- „Mişcarea feministă”,pagina 67

Matei Iulia , XE

“Din fericire România nu are atâtea cazuri de copii care nu au condiţii la educaţie , care nu au nici măcar condiţii de a trăi, precum sunt în alte ţări unde există zone întregi cu astfel de copiii”

Viaţa prin ochii săi

Sufletul său e singur, o umbră–i iese-n cale

De frică el s-ascunde şi-alunecă la vale.

Ce-i drept, s-a speriat, căci l-au abandonat

În straniul întuneric şi-apoi l-au acuzat.

El e din altă lume şi-ar vrea să se întoarcă

Ce simplă i-ar fi viaţa de-ar putea lua o barcă

Să fugă de nedreptate, minciună şi tristeţe

De sufltele necurate şi cu mai multe feţe.

Sufletul pur încearcă să schimbe lumea-n bine

Dar des este rănit, să plângă mult se-abtine,

Nimeni nu-i dă o hartă sau un avânt spre casă

Şi-o inimă curată să-i fie lui aleasă.

Cu patimă se zbate, se luptă cu adroare

Ar face-orce să scape fiindcă enorm îl doare

Disperă, tipă cât poate pentru un ajutor

“Tu de ce nu m-ajuţi, ecou neştiutor?

Şi tu ai mii de întrebari lăsate-n urmă

Şi tu eşti sigur şi nimeni nu te îndrumă?

Şi tu visezi seara la vremuri fericite

Şi la toate-acele iubiri nereuşite?”

Dragomirescu Mădălina Marina , XI E

Nr. 5 —Iunie 2014

Şi eu pot!

Egalitatea de şanse este conceptul conform căruia toate fiinţele umane sunt libere să îşi dezvolte capacităţile personale şi să aleagă fară limitări impuse de roluri stricte, faptul că diferitele comportamente, aspiraţii şi necesităţi ale femeilor şi bărbaţilor sunt luate în considerare, evaluate şi favorizate în mod egal înseamnă că femeile si bărbaţii se bucură de aceeaşi libertate de a-şi realiza aspiraţiile.

Egalitatea de şanse are la bază asigurarea participării depline a fiecărei persoane la viaţa economică şi socială, fără deosebire de origine etnică, sex, religie, vârstă, dezabilităti şi orientare sexuală. De la o vârstă fragedă suntem învăţaţi sa ne alegem valorile. Valorile reprezinta cele mai importante aspecte pentru noi.Egalitatea este o valoare importantă, poate chiar principală pentru unele persoane.

Toţi suntem egali. Nu trebuie să priveşti pe nimeni cu superioritate, deoarece nu eşti cu nimic mai bun decât el. De-a lungul timpului egalitatea a fost afectată de anumiţi factori cum ar fi poziţia socială şi situaţia financiară. Lucrurile materiale nu ar trebui să aibă o importanţă atât de mare pentru că sunt imprevizibile. Ce ai astăzi, mâine poţi pierde foarte uşor. Aşa a fost de la început. Banii au dat verdictul în multe situaţii, au decis la un moment dat viaţa unor oameni.

Şansa, sau cum o numim noi steluţa norocoasă, este o posibilitate de reuşită care se bazează pe noroc. Poţi avea şansa să trăieşti fericit alături de familia ta, să studiezi intr-o universitate, să conduci o afacere profitabilă şi să iţi petreci bătrâneţea intr-o căsuţă primitoare în Viena. Revenind la realitate, poţi avea şansa să muţi munţii din loc şi să ratezi în mod inconştient. Toţi avem şanse, dar depinde dacă ştim să profităm de ele.

Tu eşti făuritorul propriului tău destin. Un om dedicat, serios şi responsabil are abilitatea de a se descurca în orice situaţie şi de a fi apreciat pe măsură.Ai grijă ce iţi doreşti pentru că s-ar putea să se intâmple. Şansa ta se afla in mâinile tale. Dacă strângi pumnul s-ar putea să o distrugi şi dacă desfaci mâna s-ar putea să o pierzi.

De multe ori ne întrebăm cum reuşesc unele persoane să facă ceea ce îşi propun. Este uman să simţi invidie, poate fi chiar un reflex necondiţionat. E prea greu să recunoşti că acel om pe care îl invidiezi a ajuns acolo pentru că a muncit. A depus eforturi, a riscat şi în cele din urmă a ajuns la rezultatul dorit. Nu ai de unde să şti asta pentru că nu ai fost in pielea lui. Avem tendinţa să spunem că reuşita altora se datorează inşelatoriilor, discriminărilor si nerespectării egalităţii de şanse. Sentimentul de invidie te poate motiva.

Îl poţi lua ca pe un impuls. Dacă el a reuşit, pot şi eu. Îmi pot depăşi limitele. Am încredere deplină în mine deoarece ştiu de ce sunt în stare. Nimeni nu are dreptul să îţi spună că există ceva ce nu poţi face.

Ai simţit vreodată că eşti neîndreptăţit? Ai simţit vreodată că meritai mai mult? Dacă da, asta înseamnă că nu ai luptat destul pentru a-ţi apăra drepturile. Te-ai lăsat călcat in picioare şi orgoliul tău a avut de suferit. Dacă nu ai respect de sine, nu poţi aştepta respect de la cei din jurul tău. De asemenea,nu înţeleg de ce trebuie să ne simţim inferiori. Fiecare om a simţit vreodată acest sentiment. Dacă eşti la o petrecere şi cineva arată mai bine decat tine, te simţi inferior. Dacă eşti la o dezbatere şi cineva este mai îndrăzneţ decât tine, te simţi inferior. Dacă pierzi un concurs te simţi inferior faţă de cel care a câştigat.Nu eşti inferior, eşti complexat. Este o diferenţă de la cer la pământ.

Viaţa este nedreaptă şi toate greutăţile pe care le confruntăm ne ajută să conştientizăm anumite aspecte şi să ne formăm caracterul. Orice lucru oricât de neînsemnat ar fi, are avantaje şi dezavantaje. Problemele noastre ne creează multă suferinţă şi ne aduc în stadiul în care suntem ca nişte izvoare secătuite ,dar fără ele nu am fi avansat, nu am fi ajuns ceea ce suntem astăzi.

Viaţa este o luptă continuă. Dacă cei din jurul tău pot rezista, atunci este evident că şi tu poţi.Nimeni nu are nimic in plus faţă de tine.

Încrederea în sine este foarte importantă.Îţi poate da puterea să mergi mai departe orice ar fi. Este ca o şoaptă blândă care îţi spune continuu: ,,Poţi!”. Dar oare este suficient? Cu ce te poate ajuta faptul că poţi dacă tu nu vrei. De multe ori te întrebi care din urmatoarele afirmaţii sunt mai importante: ,,Pot!” sau „Vreau!”. Dacă poţi trebuie să vrei şi dacă vrei trebuie sa poţi.

Sunt momente în care ai impresia că tu nu ai avut şansele celor din jurul tău şi te întrebi de ce nu există egalitatea de şanse. Dacă aş fi fost in pielea lui aş fi profitat de acea şansă şi aş fi apreciat tot ce am avut. Din păcate nu sunt ca el şi nu voi fi niciodată. Se putea să fie mai bine, dar se putea să fie şi mai rău.

Doi elevi au un conflict. Au încălcat regulile, dar numai unul dintre ei suportă consecinţele pentru că celălalt a primit a doua şansă. Dacă toţi am avea parte de ea, am putea spune că în sfârşit suntem îndreptăţiţi. A doua şansă nu este un lucru bun. Nu ai certitudinea că greşeala care a fost făcută prima dată nu va mai fi repetată. Cine te răneşte prima dată, o poate face şi a doua oară cu aceaşi uşurinţă.

Încrederea o poţi dobândi în timp. Dacă cineva îţi înşală încrederea nu îi poţi judeca pe toţi la fel. Suntem diferiţi. Nu te compara niciodată cu nimeni, destinul tău este unic. Scopul tău în viaţă este unic. Nu există două persoane care să gândească la fel.

Un copil care nu are un acoperiş deasupra capului şi o băutură caldă in zilele friguroase spune din tot sufletul că vrea la şcoală,

“Încrederea în sine este foarte importantă.Îţi poate da puterea să mergi mai departe orice ar fi.”

Şi eu pot!

vrea să muncească cinstit pentru un trai mai bun. Un alt copil cu nevoile satisfacute vrea să părăsească şcoala pentru că o consideră plictisitoare şi inutilă. De ce primul copil nu a avut şansa de a merge la şcoală şi de a trăi decent? De ce al doilea copil are şansa de a merge la şcoală şi nu profită de ea?
Puţini sunt oamenii care apreciază ceea ce au. Toţi ajungem să ne dăm seama ce am avut, dar în momentul în care pierdem totul.

Diferenţele dintre oameni au apărut atunci când nevoia noastră de a ne depaşi limitele şi de a concura cu semenii noştri a evoluat. Vrem să fim din ce în ce mai buni, din ce în ce mai puternici. Suntem pregătiţi să facem victime colaterale pentru a ne atinge scopurile egoiste.
Cel mai mare duşman al omului este el inşuşi. Ambiţia te poate ridica până în cel mai înalt vârf, iar apoi te poate distruge cu o repezicine incredibilă.

“Nu trebuie să fi slab pentru că vei fi călcat in picioare. Oricine işi doreşte să aibă putere ,dar această putere este periculoasă şi in mâinile persoanei nepotrivite o să distrugă vieţi.”

Nu trebuie să fi slab pentru că vei fi călcat in picioare. Oricine işi doreşte să aibă putere ,dar această putere este periculoasă şi in mâinile persoanei nepotrivite o să distrugă vieţi. Trebuie să şti să stăpâneşti puterea, daca nu te va stăpâni ea pe tine.

Nimeni nu e perfect. Înainte să judeci pe cineva, uită-te în oglindă. Noi, oamenii, suntem un intreg compus din calităţi şi defecte. Există posibilitatea să fie predominante calităţile sau chiar defectele. Dacă ai impresia că ai întâlnit perfecţiunea te inşeli. A fost doar o iluzie care ţi-a umplut capul de speranţe deşarte. Poţi visa la perfecţiune, dar să nu speri că o vei întâlni vreodată.

Vom tolera şi vom trece mereu cu vederea lucrurile rele, care se intâmplă în jurul nostru?
Nedreptatea este la ordinea zilei şi nimeni nu are nimic de spus. Nimeni nu a ridicat niciun deget încercând să facă ceva.

Fiecare om este special în felul său. Este total greşit să comparăm oamenii între ei. Fiecare persoană este ca o comoară care aşteaptă să fie descoperită, o carte care vrea să fie deschisă şi citită pentru a afla şi cele mai ascunse taine ale ei.

În trecut, bărbaţii şi femeile nu erau egali în drepturi.Femeile nu puteau vota şi nu aveau nici o putere în societate, nu se puteau afirma. Stăteau in umbra soţilor care decideau in locul lor. Nu aveau voie să spună ceva greşit, să aibă un comportament spontan şi să îşi susţină punctul de vedere. Acest lucru s-a schimbat femeile devenind egale în drepturi cu barbaţii. A fost o schimbare radicală în bine pentru că nu trebuie să fim desconsiderate. Suntem puternice, hotărâte şi ştim cum să obtinem ceea ce vrem. Avem abilitatea de a decide singure ce este bine şi ce nu.

Deşi oamenii au drumuri diferite în viaţă, ar trebui să beneficieze toţi de aceleaşi şanse.
Când ne-am născut am primit şansa la viaţă.Acum avem nevoie de şansa de a avea o familie, de a fi educaţi, de a munci cinstit şi de a ne realiza aspiraţiile.

Mergi pe calea cea dreaptă cu capul sus şi nu te uita înapoi. O să simţi nevoia să o iei de la capăt. Cine eşti şi ce ai facut… O sa te urmeze tot timpul existenţei tale.
Cea mai importantă şansă este cea la viaţă. Se poate intâmpla ca in cel mai neaşteptat moment să afli că tot ce ai realizat până acum nu va mai conta.Când vine sfârşitul nu poti lua nimic cu tine.Tot ce ai trăit, tot ce ai simţit.Toate vor rămâne printre cei dragi, cu exepţia ta.

O femeie află că este insărcinată în patru luni. O veste minunată care a adus multe zâmbete şi gânduri frumoase. Trece o vreme, apoi descoperă că suferă de cancer. Ce poate face? Să salveze copilul sau să-şi salveze viaţa. Nu poţi gândi limpede intr-o situaţie ca aceasta. Simţi că durerea te macină pe dinăuntru, respiri din ce în ce mai greu. Închizi ochii sperând că se va termina. Mintea îţi joacă feste purtându-te în abisuri întunecate. Prinzi curaj şi deschizi ochii. Eşti tot acolo, în faţa celei mai dificile decizii. Nu poţi merge mai departe.

Dacă alegi să iţi salvezi viaţa, vina te va urmări şi în cel mai îndepărtat colţ al minţii tale. Dacă copilul va trăi şi tu vei trăi odată cu el pentru că în orice copil bate inima mamei sale. Aceasta a fost alegerea femeii. După ce copilul a fost adus pe lume, mama lui l-a sărutat pe frunte, l-a privit zâmbind şi apoi s-a stins. A plecat cu inima împăcată şi cu sufletul curat.A renunţat la şansa de a trăi pentu a i-o oferi copilului său. Ce poate fi mai frumos pentru o mamă decât să-şi vadă copilul crescând?! Primii paşi pe care îi face şi primele cuvinte pe care le rosteşte sunt momente memorabile pentru o mamă.

Răutatea este întunericul care ne umbreşte sufletul, un suflu rece care iţi ingheaţă inima.Ochii oamenilor spun totul. Un izvor de trăiri şi sentimente care îşi caută gura de vărsare.
Cum te simţi când vezi în jurul tău neputinţă? Dacă ţi-ai păstrat umanitatea de-a lungul timpului, trebuie să simţi ghează care te sfâşie.
Înfăţişarea oamenilor diferă. Poţi asemăna ochii albaştri cu o mare învolburată, ochii verzi cu iarba proaspătă primăvara şi ochii căprui cu frunzele veştede toamna. Fiecare om are frumuseţea lui. Nu o să întâlneşti doi oameni care să arate la fel. Modul în care se mişcă, modul în care vorbesc...
Diversitatea este condimentul vieţii. Cu cât viaţa ta este mai diversificată, cu atât mintea ta rămâne tânără si efervescentă. Fiecare lucru pe care îl experimentezi îţi aduce satisfacţie şi te ajută să îţi dezvolţi abilităţile.

Cum ar fi dacă ai avea şansa să ajuţi la construirea unei locuinţe pentru persoanele afectate de inundaţii? Ai accepta? Dacă nu, asta înseamnă că nu te-ai pus in pielea acelor oameni. Te uiţi în jurul tău şi nu vezi nimic, iar apoi te uiţi în sus şi vezi cerul luminat de stele. Vrei

Şi eu pot!

să iţi fie numai ţie bine. Îţi doreşti să trăieşti fiecare clipă la maxim, fără să pierzi timp oferindu-le ajutor celorlalţi. Dacă viitorul nu îţi surâde, intr-o zi vei fi ca ei. Te vei zbate singur în propriile probleme şi neajunsuri. Te vei cufunda în mocirlă pentru că nu ai avut interesul să întinzi o mână de ajutor. După faptă şi răsplată. Plătim pentru faptele noastre, dacă nu în lumea aceasta, cu siguranţă în cealaltă.

De multe ori ai compătimit aceste persoane sărmane care depind de alţii. Să fii independent este esenţial. Îţi dă senzaţia că eşti pregătit pentru orice şi că tot ce ai realizat a fost prin muncă şi seriozitate.

Vrem bani, vrem faimă, vrem putere. Ştim ce ne dorim, dar intrebarea este cum obţinem. Lumea iţi ştie numele, eşti apreciat şi respectat. Vrei să ştie lumea de existenţa ta? Ajută! Vei fi privit ca pe un erou şi toţi îţi vor fi recunoscători.

Îmi privesc parinţii cu admiraţie şi mă gândesc cum ar fi fost dacă ei nu ar fi fost alături de mine. Sunt singurele persoane care îmi vor binele şi care mă iartă oricât de mult aş fi greşit. Alături de ei mă simt protejată şi iubită. Nu concep viaţa fără ei. Mă gândesc cu groază la acei copii care cresc fără părinţi. Cine le alină suferinţa? Cine îi sfătuieşte? Cine le este alături? Şansa de a avea cele mai importante persoane alături de tine îţi schimbă întreaga existenţă. Iubeşte-i şi ascultă-i cât timp sunt lângă tine! Vei observa diferenţa atunci cand vei rămâne singur pe lume.

Eşti unul printre alte miliarde, dar tu poţi fi altfel. Ia atitudine! Fii tu cel care îşi apără semenii! Oferă-le aceleaşi şanse tuturor! Oferă-le egalitate! Meritäm să fim ascultaţi şi ajutaţi! Si eu pot să fiu altfel!

Stătescu Sabrina Mihaela XE

The Story of *Spirits of Hope*

The Story of Spirits of Hope it is based loosely on Canterbury Tales. Individuals, representing every strand of society arrive at an inn. At the Inn the serving girl refuses to distinguish between the nobles and peasants, so while the travellers are different they have become equals. Each Pilgrim tells their own story. On leaving the Inn, they are now pilgrims, equal in the eyes of God, equal in their purpose. The project was a metaphor for the Inn. The project challenges the misconception that European integration diminishes local identities. We used literature from each region to interpret our common traditions, exemplifying our similarities and extrapolating these to identify the emergent diversity. The format is based on "Canterbury Tales', our pilgrims are the spirits of Europe from different regions and eras, who meet and initially relate their contribution to modern Europe and express their hopes for its future. The project creates a scenario in which national spirits meet and narrate their tales. Each spirit represents characters chosen from our books, and describe the impact that they have had on modern Europe. Each partner brought their own different traditions to the inn. Their task was to tell the story of their heritage. We used Literature as the canvas upon which we painted our stories. We left the Inn as citizens of Europe……Speranta, prietenia si povestile sunt – ca oamenii si fluturii, ca ouale pasarilor cantatoare – inimi de oameni si vise…… Speranta, prietenia si povestile sunt lucruri fragile, facute din nimic mai puternic decat 26 de litere ale alfabetului si o mana de semen de punctuatie….sau sunt vorbe si vise in aer, compuse din sunete si idei abstracte, invizibile, care dispar odata ce au fost spuse – Si ce poate fi mai fragil de atat? Dar unele povesti, scurte, simple, despre incepuul unor aventuri sau despre oameni care fac minuni, povesti despre miracole si mostri, au trait mai mult decat toti oamenii care le-au povestit, iar unele au trait mai mult decat insasi tarile care le-au creat. Iar prieteniile sunt atat de greu de definit- la ele nu dai examen, nu primesti un loc de munca si nu inveti la scoala cum e sa fii prieten. Insa, daca nu ai invatat valoarea prieteniei, nu ai invatat nimic in viata. Vreau sa imi promiteti toti ca va veti aminti intotdeauna: sunteti mai curajosi decat credeti, mai puternici decat pareti, mai frumosi decat va vedeti si mai destepti decat va credeti….si Speranta apare atunci cand, desi poti taia toate florile, Primavara nu o poti opri sa vina.

Material realizat de coordinator proiect Spirit of Hope:
Prof. Ana-Maria Petrescu

Amintiri din Comenius—*Spirits of Hope*

Ziua I – marţi, 6 mai 2014

Un moment de neuitat!

Deși am avut ghinionul unei întârzieri de aproximativ 2h, în jurul orei 20:30 (GMT Italia) am aterizat cu bine pe minunatul tărâm italian.Obosiți și puțin somnoroși, am fost preluați din fața aeroportului de un autocar alături de o parte din celelalte țări participante (Spania,Danemarca,Franța și Polonia).Nu după mult timp, am ajuns în fața școlii din orașul gazda, Sant Agata Dei Goti ,loc unde ne așteptau de ceva vreme, cu sufletul la gură gazdele noastre.

Nu am sa uit niciodata momentul în care am revazut-o pe Olga, prietena mea înca din martie 2013, moment în care am avut ocazia să îi fiu și eu gazdă, la rândul meu, tot prin prisma acestui minunat proiect!Era la fel de frumoasa și entuziasmata și stătea stingheră într-un colț, așteptandumă.Când am coborât din autocar, privirile tuturor s-au îndreptat către noi.Am strâns-o în brațe cum nu o mai făcusem până atunci și am lăcrimat amandouă de fericire.Nu ne venea să credem ce se întâmpla!Eram singurul cuplu din cadrul proiectului care rezistase timp de atata vreme și știam perfect amândouă că nimic nu ne mai putea despărți.

Odata repartizați, am plecat fiecare la locuința corespondentului nostru.Pot spune ca am avut din nou noroc, deoarece părinții Olgăi au decis să luam cina împreună la un restaurant rustic din oraș.Bineînțeles, acolo am avut ocazia să mănanc prima pizza „ca la mama ei acasă", despre care trebuie sa menționez că a fost un adevărat deliciu!

Ulterior, părinții Olgăi neau părăsit, iar ea mi-a propus să mergem sa ne întâlnim în centrul orașului cu grupul ei de prieteni.Entuziasmată la maxim, am acceptat propunerea și am mers alături de ea.La Park Side, i-am întâlnit prietenii și am fost uimită de cât de entuziasmați și încântați erau și ei, la rândul lor, sa mă întâlnească.

După o perioadă de timp, Olga a decis că este timpul pentru un duș relaxant și puțin somn, așa că și-a sunat super-mama pentru a veni să ne ducă acasă.

Ajunse acasă, am despachetat bagajul, le-am oferit cadourile si suvenirurile tradițional românești, iar apoi am avut parte de un duș relaxant, urmând ca somnul să ma izbească.

Ziua a II.a – miercuri, 7 mai 2014

Ziua de miercuri a fost cu adevarat o zi plină!

Dimineața ne-am trezit devreme să mergem la școala, unde am avut parte de o primire extrem de caldă din partea directorului școlii și a profesorului coordonator, doamna Adela Agnostelli.Apoi a urmat un *coffe break,* urmând ca ulterior să ne îndreptam cu autocarele spre stadionul din Sant Agata.La stadion am fost primiți de asemenea, foarte cald și am avut parte de un program bine stabilit.Dansul în aer liber, jocurile diverse și mai ales sporturile tradiționale din fiecare țară au făcut deliciul nostru, al tuturor participanților.Ni s -a oferit și o demonstrație de Zumba, la care nu ne-am putut doar uita și mai mult de atât, a fost pregătit aluatul pentru pizza în fața noastră, într-o manieră nu tocmai obișnuita. (Vezi fotografii mai jos)

Apoi a urmat prânzul, noi mâncând pizza în aer liber.Soarele răzleț nu a ezitat să ne încălzească pe tot parcursul zilei, dovada fiind bronzul căpătat.

În jurul orei 18:30, ne-am întors în fața școlii, punctul principal de întâlnire și apoi ne-am bucurat de *free-timeul* oferit de program.Am mers acasă, alături de Olga, am luat cina, ne-am relaxat puțin, iar apoi am avut parte de încă o seară de neuitat alături de prietenii noștri.

Răvoianu Andreea Sorina **-**

Amintiri din Comenius—*Spirits of Hope*

A treia zi(8 Mai):

Ca si pana atunci, ne-am intalnit in fata scolii cu restul grupului, la ora 08:00, dupa care am facut un mic tur al obiectivelor turistice din Sant'Agata de' Goti, biserici, centrul vechi al orasului, piata centrala, respectiv primaria orasului, unde am fost intampinati cu discursul primarului.

Pranzul l-am luat la scoala, in sala de festivitati unde am fost asteptati cu un bufet pregatit de partenerii nostri Italieni.

Dupa pranz am luat parte la Board Games, am fost impartiti in mai multe grupuri, fiecare elev isi alegea propriul grup. Fiecare grup avea un joc specific, de exeplu eu am nimerit la un joc de carti unde trebuia sa strang o pereche, si trebuia sa fiu atent la ceilalti jucatori, daca unul dintre noi prindea o pereche, trebuia sa scoata faca un semn, daca ceilalti jucatori isi dadeau seama de acel semn, trebuia sa il faca si ei, pana cand ramanea un singur jucator, acela pierdea.

La ora 19:00 am ajuns in piata centrala a orasului, unde fiecare tara a repetat pentru sceneta care avea sa aiba loc ziua urmatoare.

Ziua a patra(9 Mai):

Ca si in ziua precedenta, am ajuns in jurul orei 8 la scoala, de unde am plecat intr-o excursie catre orasul Caserta, unde am vizitat Palatul Regal. Dupa ce vizita s-a incheiat, am mers spre un restaurant din Caserta Veche, unde am luat pranzul.

Dupa finalizarea pranziului, am vizitat Caserta Veche, dupa care ne-am intors in Sant'Agata de Goti si am profitat de timpul ramas, pentru a ma odihni, mai exact mi-am reimprosptat fortele pentru sceneta ce urma sa aiba loc. La ora 19:00 am ajuns in piata centrala unde urma sa aiba loc piesa de teatru. Sceneta a inceput la ora 20:00, pana cand a venit si randul Romaniei, sceneta in care rolul principal a fost interpretarea lui Vlad Tepes, iar eu am fost un prizonier, i-am urmarit pe partenerii nostri jucandu-si rolurile, la fel si dupa randul nostru.

Dupa finalizarea piesei de teatru, ne-am bucurat de ultima seara din Italia.

Ultima zi(10 Mai):

Ca de obicei, am ajuns la scoala la ora 8, dupa care am fost dusi intr-o excursie in renumitul Pompeii. La sfarsitul vizitei ne-am luat ramas de la restul grupului si am plecat catre aeroport.

Ma bucur ca am luat parte la acest proiect, m-a ajutat sa cunosc oameni noi si de asemenea, m-a ajutat sa improvizez modul in care vorbesc Limba Engleza, dar imi pare rau pentru faptul ca proiectul s-a incheiat!

Chisulescu Mihai—Clasa X-a A

Amintiri din Comenius—LET'S FIRST UNDERSTAND OUR NATIONAL HERITAGE IN ORDER TO DEFINE AND BUILD OUR EUROPEAN IDENTITY

Duminică

Am ajuns la ora 7 pe aeroportul din Oslo.

Am aşteptat câteva ore, după care am plecat cu un autobuz la Trysil. Am făcut 3 ore pe drum.

La ora 13, eram în centrul oraşului, unde gazdele noastre ne aşteptau.

Eu am stat la un băiat pe nume Jacob . El mă aştepta însoţit de mama sa. Am mers cu maşina la el acasă. Stătea foarte aproape de şcoală şi acest lucru m-a bucurat foarte mult.

Casa era micuţă, dar cochetă. Pădurea "cădea" peste aceasta şi era un aer tare ca de munte. Se vedeau pârtiile de schi din living-ul lor . Noaptea erau şi luminate şi se vedea şi mai frumos.

Am stat cu el de vorbă şi i-am arătat câteva fotografii din oraşul nostru, Moreni. Seara, ei s-au dus să îl ia pe celălalt băiat care era cazat tot la ei. Era din Polonia şi îl chema tot Jacob.

M-am culcat şi m-am gândit la următoarea săptămână.

Luni

Am vizitat oraşul Trysil care este o staţiune montană foarte frumoasă din Norvegia.

Prima dată, am mers la primărie unde domnul primar ne-a făcut o prezentare a oraşului.

După aceea, am mers la şcoala lor care este mare, frumoasă şi modernizată. Am vizitat clasele şi am asistat la o oră de religie şi de etică.

Luni după-amiază am prezentat şi brand-urile de ţară şi le-am votat pe cele mai frumoase.

Trei ore am avut o pauză în care m-am pregătit de săniuş.

Am ajuns înapoi acasă unde am stat de vorbă cu gazda mea.

M-am culcat şi am aşteptat o nouă zi.

Marţi

Prima activitate de marţi a fost schiatul. Am mers la ei la pârtie, mi-am închiriat nişte schiuri (gratuit) şi m-am dus direct la locul de lansare al schiurilor. Dar, se ivise o mică problemă, după ce mi le-am pus, am început să alunec pe pârtie, dar cu spatele. Norocul meu a fost că am intrat într-o statuie. Lângă aceasta, stăteau o bunicuţă cu nepotul ei care era un bebeluş. Cred că s-au speriat când m-au văzut acolo, lângă ei, prăbuşit. Am strigat după ajutor şi gazda mea a şi venit să mă ajute să mă ridic. Am continuat să schiez pe pârtia de copii de grădiniţă. Doamnele profesoare se uitau cam şocate la mine când m-au văzut cât de repede schiez. A trebuit să opresc foarte repede, deoarece în faţa mea se ivise un obstacol, un tunel. M-am aruncat de pe schiuri, căzând pe burtă.

Destul pentru anul acesta cu schiatul.

Ne-am întors la şcoală pe jos.

Am prezentat ghidul turistic al României şi am ascultat şi celelalte prezentări ale celorlalte ţări (Norvegia, Estonia, Letonia, Turcia, Spania, Grecia şi Polonia).

Timp de trei ore am stat la Jacob acasă cu mama lui, care este sculptoriță, arătându-mi atelierul ei.

Seara, la ora 19, ne-am întors la ei la școală unde am urmărit un film.

M-am întors la el acasă și m-am culcat cu gândul la ziua ce va urma.

Miercuri

M-am trezit la ora 7. Era soare afară. În acea zi, noi am vizitat capitala Norvegiei, Oslo.

Am făcut 3 ore pe drum. La ora 12 eram acolo și am vizitat un muzeu, care se numea "Fram". Ghidul ne-a prezentat un vapor care a străbătut Oceanul Arctic și a ajuns la Polul Nord, cu un echipaj de doar 12 membrii.

De asemenea, am vizitat un alt muzeu foarte interesant despre istoria vikingilor. Erau expuse bărcile lor magnifice.

Timp de câteva ore am avut timp liber, așa că m-am plimbat cu doamnele profesoare și cu colegele mele de proiect prin oraș. Am mâncat la Mc Donalds'.

Am luat cina la Hard Rock Cafe, unde este expusă și chitara lui Bruce Springsteen. Este foarte mare și se asculta numai muzică rock. Am mâncat un Hamburger (care avea o felie de carne de oaie; nu prea mi-a plăcut) și niște cartofi prăjiți care au fost mai mult pe gustul meu.

La ora 20:30 am plecat din Oslo și la ora 00:00 eram înapoi la Jacob acasă.

A fost o zi minunată.

Joi

M-am trezit la ora 8:00, deoarece am avut timp liber toată dimineața. Am vorbit cu părinții mei și m-am pregătit pentru singura activitate pe care aveam să o facem. Trebuia să creăm un semn de carte, inspirându-ne după niște tablouri create de un pictor celebru din Norvegia. Erau doar niște monștrii sau oameni foarte ciudați. Mi-am chinuit talentul până când am reușit să desenez un robot (nu sunt sigur ce este). L-am păstrat ca amintire.

La ora 15 eram înapoi la Jacob acasă. El a rămas cu prietenii lui la un restaurant din Trysil. Am ajutat-o pe mama lui la treburile din atelierul ei .

Vineri

Încă de la primele ore ale dimineții, am plecat din Trysil, cu autobuzul până la Oslo. Am luat avionul spre Amsterdam (o mică escală foarte plăcută), de unde am plecat spre București.

A fost o experiență foarte frumoasă, pe care mi-aș dori să o repet.

Marinescu Radu, clasa a-VIII-a A

LICEUL TEORETIC

I.L. CARAGIALE MORENI

mai 2014

ISSN 2285 – 2808

B-dul 22 decembrie 1989 , nr.16

Telefon: 0245 665075

Poștă electronică: liccaram2000@yahoo.com

www.cncaragialemoreni.ro

Tehnoredactare si design:

Ing. Marian Marinescu

Desing logo:

Ing. Octavian Irimia

Prelucrari grafice:

Radu Marinescu

Fotografii realizate de :

Radu Marinescu

COLECTIVUL DE REDACTIE

Preşedinţi:

Cismaru Daniela Florentina (director)

Marinescu Alexandra Gabriela (director adj.)

Responsabil:

Dinu Gheorghe

Prof. Dr. Christian Craciun

Prof. Monica Zamfir

Prof. Mihaela Dulea

Prof. Alexandra Marinescu

Prof. Stefan Ileana

ELEVI

Radu Marinescu Cl. VIII-a

Andreea Sandulescu Cl. XI-a A

Grigore Gabriela- clasa a X-a E

Marin Sorin- clasa a X-a E

Paunescu Andreea- clasa a X-a E

NE MANDRIM CU PARTICIPAREA SI REZULTATELE OBTINUTE DE ELEVII NOȘTRI LA OLIMPIADELE NATIONALE în anul 2013-2014.

- **SAVU IOAN, clasa a VII-a A , LOCUL I, PREMIUL I, medalie de aur – FIZICĂ**
  - TELEANU FLORIN, clasa XI A, LOCUL III, PREMIUL III, medalie de aur – CHIMIE
  - DINU RADU GABRIEL, clasa a X- A, MENŢIUNE, medalie de aur – INFOR-MATICĂ
  - STAN BIANCA, clasa a VII-a A , medalie de onoare – FIZICĂ
  - TOMA PETRU VLAD, clasa a XI-a A – FIZICĂ
  - SAVU IONUŢ, clasa a VII-a A – INFORMATICĂ
  - MARINESCU RADU MARIAN, clasa a VIII-a A – LIMBA FRANCEZĂ

-SANDULESCU ANDREEA, clasa a XI-a A, LOCUL II - LIMBA FRANCEZĂ (Cangurul Lingvistic)
- STROE ANDREEA, clasa X A – LIMBA ENGLEZĂ
- OANĂ AMALIA, clasa XII A – ŞAH

RESPECT, pentru ei şi profesorii care i-au îndrumat:
- informatică-MOGA GINU, ION STANCIU
- chimie – RODICA RĂCĂŞANU
- fizică – GABRIEL CHIŞULESCU
- limba engleză – MIRANDOLINA MATEI
- limba franceză – CRISTINA FLOREA, CRISTINA SĂNDULESCU